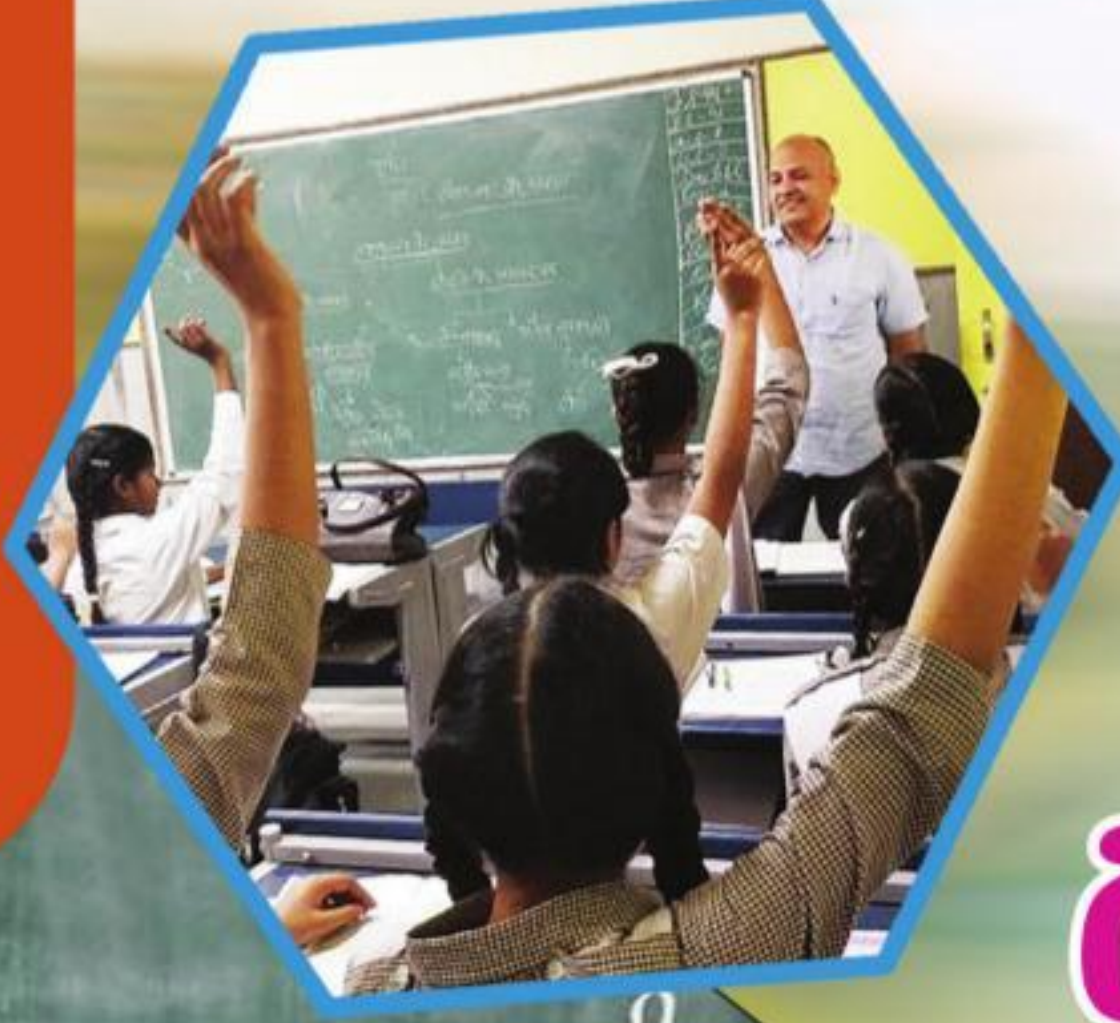

మనలోని అజ్ఞానపు చీకట్లను పారదోలి
విజ్ఞాన దీపం వెలిగించేది గురువు.
అలాంటి గురువుల జీవితాలు ఈ కరోనా
కాలంలో చీకట్లు అలుముకున్నాయి.
మరికొందరు ఆ చిమ్మచీకట్లలోనే
విజ్ఞానపు వెలుగుల ప్రసరించేందుకు
శక్తికి మించి శ్రమపడుతున్నారు.
అలాంటి మంచి గురువులపై గౌరవమే
ఈ వారం అట్టమీది కథ... **4, 5** పేజీల్లో

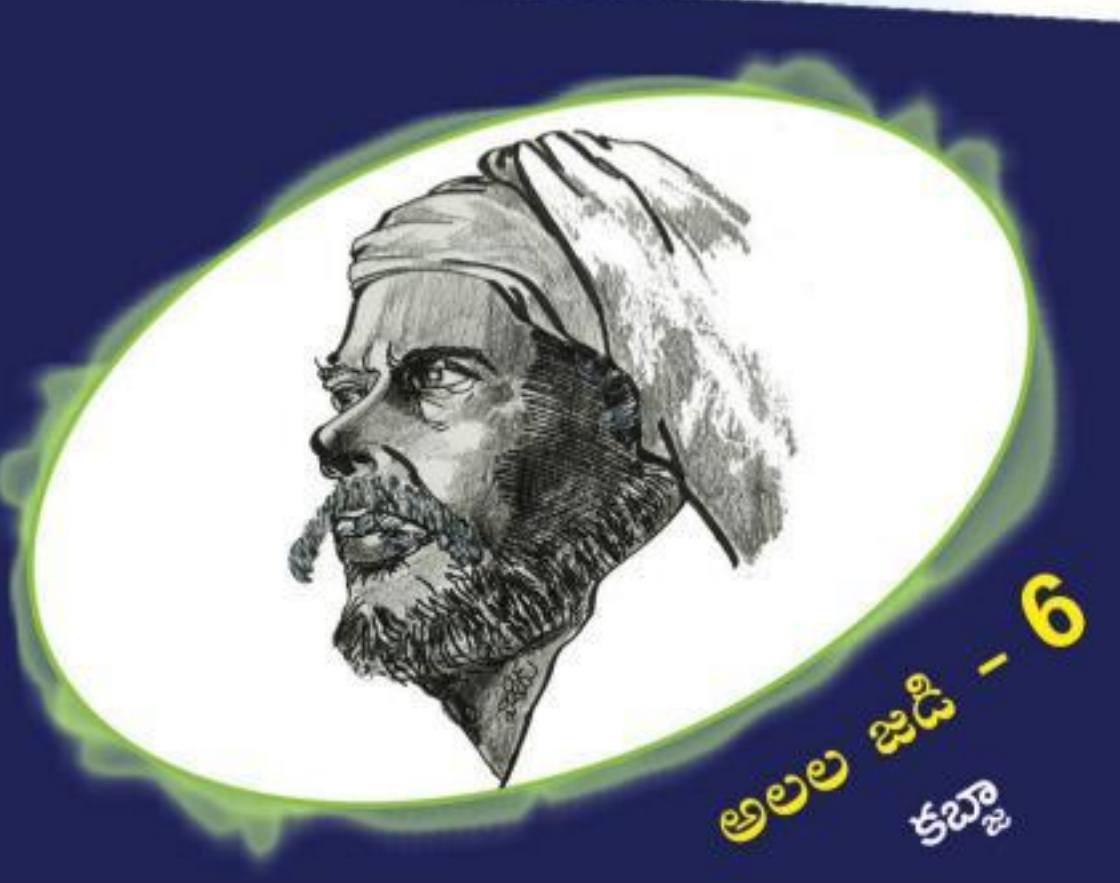

ప్రజాశక్తి

ఆదివారం అనుబంధం
ఆగస్టు 30, 2020

గురువుకు వందనం

ముందే, పక్షుల కిలకిల రావాలు మొదలుకాక ముందే, పూల సంచుల్ని తన తుప్పుపట్టిన దొడ్డు సైకిల్‌కి తగిలించుకుని, అగ్రహారం వైపు తొక్కుకుంటూ పోతున్నాడు మస్తాన్‌భాయ్. మరో రెండు కిలోమీటర్లు సైకిల్ తొక్కితే గానీ అగ్రహారం రాదు. మామూలుగా అయితే పావుగంటలో చేరుకుంటాడు. కానీ వానాకాలం కావడంతో వానజల్లు ముఖంపై పడుతుంటే సైకిల్‌ని నెమ్మదిగా తొక్కుతున్నాడు మస్తాన్‌భాయ్. ఎంత లేదన్నా అరగంటపైనే పట్టేటట్లుంది అగ్రహారాన్ని చేరుకోవడానికి.

అగ్రహారంలో మాత్రమే పూలు బాగా కొంటారు. అయితే తెల్లారక ముందే అక్కడికి చేరుకోవాలి. “గులాబీలు, మల్లెపూలు, కనకాంబరాలు” అంటూ సాగే మస్తాన్‌భాయ్ అరుపులతోనే అగ్రహారంలో తలుపులు తెరుచుకుంటాయి. ముఖ్యంగా దేవుడి పూజకోసమే పూలు కొంటారు. అక్కడ అమ్మగా మిగిలిన పూలను మాత్రమే చుట్టుపక్కల పల్లెల్లో అమ్ముతుంటాడు మస్తాన్‌భాయ్. పూలమ్మిన డబ్బులతో అగ్రహారంలోని షావుకారు కొట్లో ఆ రోజుకు కావలసిన బియ్యం, పప్పు, ఉప్పు కొనుక్కొని వెళితే కానీ ఇంట్లో పొయ్యి వెలగదు. ఏ రోజు పూలు అమ్ముడు కాకపోయినా ఆ రోజంతా ఇంటిల్లిపాది పన్నులుండాలిందే.

అగ్రహారంలో చాలామందికి మస్తాన్‌భాయ్ అంటే ఎవరో తెలియకపోవచ్చు కానీ, ‘పూల సాయిబు’ అంటే మాత్రం తెలియని వాళ్ళుండరు. అభిమానంతో పిలిచే పిలుపు కాబట్టి ‘పూల సాయిబు’ అని ఎవరూ పిలిచినా వెంటనే పలుకుతాడు మస్తాన్‌భాయ్. అగ్రహారంలోని ఇళ్లలో పూజించే దేవుళ్ళు వేరువేరేమోగానీ పూజకు ఉపయోగించే పూలు మాత్రం పూల సాయిబు అందించినవే అయి ఉంటాయి. సర్వమత సౌభ్రాతృత్వానికి ఇంతకంటే సాక్ష్యం ఏమి కావాలి.

“పూలమ్మా.. పూలు” అంటూ పెద్దగా అరిచినా ఆరోజు అగ్రహారంలోని ఒక్క ఇంటి తలుపైనా తెరుచుకోలేదు. మూర పూలైనా అమ్ముడుపోలేదు. అసలేమైందో తెలియక నీరసంగా అగ్రహారం గుడిమెట్లకు సైకిల్ ఆనించి, కాసేపు నడుం వాల్చాడు. అంతే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. ఒంటిమీద సూర్యకిరణాల తాకిడికి ఉలిక్కిపడి లేచాడు పూలసాయిబు.

అప్పటికే గుడి తలుపులు తీశారు. అందరూ సుపరిచితులే అయినా ఎవరూ పలకరించడం లేదు. తననొక శత్రువులా చూస్తూ ఉన్నారు. గుళ్లో నుంచి బయటకొస్తూ పూజారిగారు మస్తాన్‌భాయ్ వంక చూసి, “రేయ్ సాయిబూ ఎందుకొచ్చావు? పూలూ..గీలూ.. ఏమీ వద్దు. ముందిక్కడి నుంచి పో!” అంటూ తరిమినంత పని చేశాడు.

ఆ అరుపులకి గుడి ముందు జనాలు పోగయ్యారు. వారిలో ఒకాయన “నీ బావమరిది ఢిల్లీకి పోయి కరోనా బారిన పడ్డాడటగా?!” అంటూ పూజారి మాటలకు మరింత బలం చేకూర్చాడు.

“నువ్వు ఇప్పుడు ఆ మహమ్మారిని అగ్రహారానికి మోసుకొస్తున్నావా?” అంటూ ఇంకొకాయన మస్తాన్‌భాయ్ మీద అరవడం మొదలెట్టాడు.

“సాబో! మా బావమరిది ఢిల్లీ వెళ్లిన మాట నిజమే. కరోనా బారిన పడ్డ మాటా వాస్తవమే. కానీ ఆ జబ్బు నుండి క్షేమంగా బయటపడ్డాడు. ఇదంతా జరిగి, నెల రోజులు పైనే అయింది” అని చెప్పబోయాడు మస్తాన్‌భాయ్. తను నిజం చెప్పినా అర్థం చేసుకోకుండా తలోమాట అనడంతో తట్టుకోలేకపోయాడు. చేయని తప్పుకు శిక్ష అనుభవించే ఖైదీలా అక్కడి నుంచి బయలుదేరాడు.

తన మతం వైరైనా ఈ ముప్పై ఏళ్లలో ఇంత కఠినంగా అగ్రహారంలో ఎవరూ మాట్లాడి ఉండరు. పూలు అమ్ముడు పోలేదనే బాధకన్నా వారి మాటలే మస్తాన్ మనసును గాయపరిచాయి. ఇంకా అక్కడే ఉంటే తనతో పాటు కుటుంబాన్ని సూటిపోటి మాటలతో అవమానపరిచేలా ఉన్నారని భారంగా సైకిల్ తొక్కుకుంటూ ఇంటి దారి పట్టాడు. ఆ రాత్రికి ముద్ద కూడా ముట్టలేదు.

ఆ రోజు నుండి అగ్రహారంలోకి అడుగు పెట్టడమే మానేశాడు మస్తాన్‌భాయ్. ఆ నోటా ఈ నోటా పడి, చుట్టుపక్కల పల్లెల్లోనూ విషయం తెలిసిపోయింది. మస్తాన్‌భాయ్ దగ్గర పూలు కొనటం మానేశారు జనం. దానితో పూట గడవడమే కష్టమైంది. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో పూల వ్యాపారం మానుకోవాల్సి వచ్చింది మస్తాన్‌భాయ్‌కి. ఈ దిగులుతో మంచమెక్కాడు మస్తాన్‌భాయ్. ఒకరోజు బావకు డ్రైర్లం చెప్పాలని బావమరిది ఇంటికొచ్చాడు. అతనిని చూడగానే మస్తాన్ అగ్గిమీద గుగ్గిలం అయ్యాడు. భార్యాబిడ్డల జోక్యంతో కొంత శాంతపడ్డా, తర్వాత బావమరిదితో కలిసి పట్టణంలో పనికి వెళ్లడానికి ఒప్పుకున్నాడు.

తీరా పట్నం వెళ్ళిన తర్వాతగానీ ఆ పనేంటో తెలియలేదు. పెద్దాసుపత్రిలో కరోనాతో చనిపోయిన రోగులను ప్లాస్టిక్ సంచల్లో చుట్టి అంబులెన్స్‌లోకి ఎక్కించే పని అని. “నీకు కరోనా వచ్చిందంటేనే ఇంత పని జరిగింది. ఇక నేను ఇక్కడే పనిచేస్తున్నా అని తెలిస్తే నా కుటుంబాన్ని జనం ఏమి చేస్తారో?” అంటూ పని వద్దని చెప్పి, ఇంటిదారి పట్టాడు మస్తాన్.

“రోజుకి 1000 రూపాయలు వస్తాయి” వెనుక నుండి పెద్దగా అరిచాడు మస్తాన్ బావమరిది. ఆ మాటలకి వెనక్కి వెళ్లి, “ఇంతకన్నా వేరే పనేమీ దొరకదా ఏమిటి?” అన్నాడు. “నాకు కరోనా వస్తేనే నిన్ను ఊర్లోకి రానివ్వని జనాల గురించేనా నీవు మాట్లాడేది?” అన్నాడు మస్తాన్ బావమరిది.

“వాళ్ళ భయం వాళ్లది. జబ్బు కన్నా... భయమే మనుషుల్ని ఎక్కువ లొంగదీసుకుంటుంది.” అన్నాడు మస్తాన్.

“ఆ భయంతోనే కరోనా వచ్చి తగ్గిపోయిందని నెత్తి నోరూ కొట్టుకుని చెప్పినా ఎవరూ కనీసం కూలికి కూడా రానివ్వడంలేదు. చివరకు గతిలేక నా కుటుంబాన్ని పన్నులు పడుకో పెట్టలేక ఈ పనికి ఒప్పుకున్నాను. అయినా ఇందులో తప్పేముంది బావా? నేనేమీ దొంగతనం చెయ్యట్లేదు.. దోపిడి అంతకన్నా చెయ్యట్లేదు. కరోనా అనాధ శవాలకు అంతిమ సంస్కారం చేయటానికి సాయపడుతున్నా” అన్నాడు బావమరిది.

“బావమరిది చెబుతున్నదానిలో నిజం లేకపోలేదు. కరోనా వైరస్ చనిపోయినవారిలో అరగంట కన్నా ఉండదని డాక్టర్లు పదేపదే చెబుతున్నా వినకుండా అయినవాళ్ల శవాల్ని అనాథలుగా వదిలేస్తున్నారు. ఇది ఒక పుణ్యకార్యమే!” అని తనని తాను సర్ది చెప్పుకున్నాడు మస్తాన్ భాయ్.

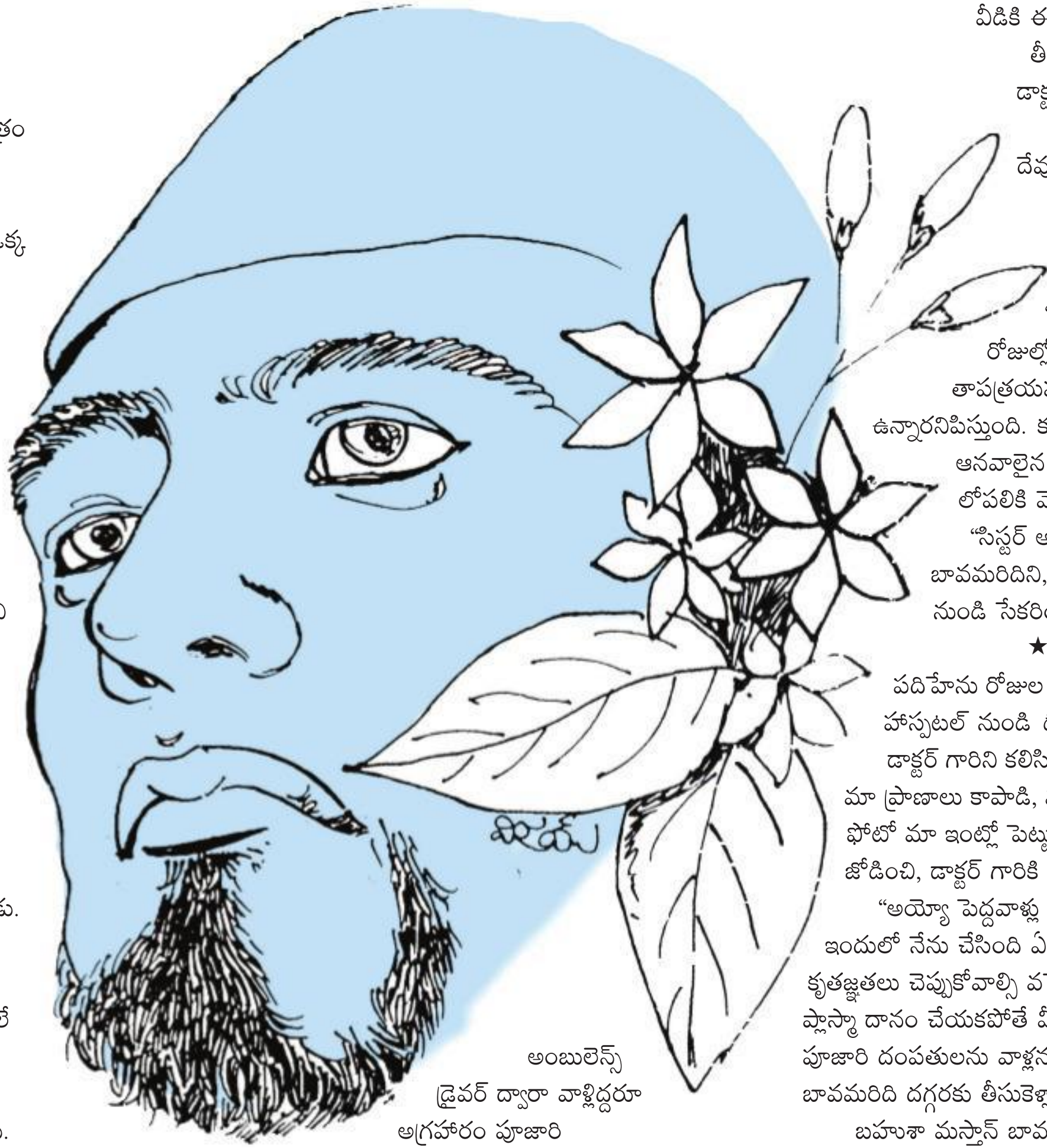
★★★

ఆరోజు ఇంకా ఎవరూ మరణించినట్లు లేదు. ఎవరైనా మరణిస్తేనే మస్తాన్‌భాయ్‌కి అతని బావమరిదికి చేతనిండా పని, నాలుగు డబ్బులు వచ్చేది. ఒకరి చావు మరొకరికి జీవనంగా మారాయి అనుకుంటుండగా ...

ఇంతలో ఎక్కడి నుంచో అంబులెన్స్ ‘కుయ్ కుయ్’ మంటూ దూసుకొచ్చి, వాళ్ల ముందు ఆగింది.

అంబులెన్స్‌లో నుంచి ఇద్దరు ముసలివాళ్లని డ్రైవర్ మీద పడుకోబెట్టి ఆసుపత్రి లోపలికి తీసుకెళ్తున్నారు. వాళ్ళిద్దరి ముఖాలకు మాస్కులు ఉండటంతో గుర్తుపట్టలేక పోయారు. కానీ ఎవరో తెలిసినవాళ్లలా అనిపించింది మస్తాన్‌కి.

మనుషులున్నారు....

“అయ్యో, పూజారిగారా? అని బాధపడుతున్న బావను చూసి, మస్తాన్ బావమరిది “అయినా ఎందుకంత బాధపడతావు? నిన్నూ నీ కుటుంబాన్ని ఇబ్బందిపెట్టారు కాబట్టే అల్లా వాళ్లకు తగిన శాస్త్రం చేశాడు” అన్నాడు.

“ఛ..ఛ.. అవే మాటలు రా! ఏదో కోపంలో వ్యాధి ఊళ్లో వాళ్ళందరికీ వస్తుందని అన్నారేగానీ.. నామీద వాళ్లకెలాంటి ద్వేషం లేదు” అంటూ బావమరిది నోరు మూయింపాడు మస్తాన్.

“అయ్యగారు అమ్మగారు ఇద్దరూ ఎంతో శుభ్రంగా, అన్ని జాగ్రత్తలు పాటిస్తారు. వాళ్లకు ఈ పాడు రోగం ఎలా అంటుకుందో?” అన్నాడు మస్తాన్.

“వాళ్ళ జాగ్రత్తగా ఉండి ఏం లాభం బావ? గుడికి వచ్చే భక్తులూ జాగ్రత్తగా ఉండాలి కదా? అయినా గుళ్ళు, మసీదులకు ఏం తొందరొచ్చింది అని తెరిచారు” అంటూ ప్రభుత్వ తీరును ఎత్తి చూపాడు బావమరిది.

“సరేగానీ ముందు డాక్టర్‌తో మాట్లాడదాం పదా!” అంటూ బావమరిది నీ లోపలికి తీసుకెళ్లాడు మస్తాన్. ఐసియూలో నుంచి బయటకు వస్తున్న డాక్టర్‌తో “సాబో పూజారి గారు ఎలా ఉన్నారు?” అని అడిగాడు. “వాళ్ళ చూస్తే హిందువుల్లా ఉన్నారు. వీళ్ళ చూస్తే ముస్లింలా ఉన్నారే..?!” అంటూ “మీకు వాళ్లేమి అవుతారు?” అని అడిగాడు డాక్టర్.

“సాబో వాళ్లకు మేమేమీ అవ్వము. కానీ మాది 30 ఏళ్ల అనుబంధం. పూజారి గారి పూజ లన్నింటికీ నేనే పూలు అందిస్తూంటాను. వాళ్లకున్న ఒక్కగానొక్క కొడుకు అమెరికాలో ఉంటాడు” అంటూ చెప్పుకొచ్చాడు మస్తాన్. “అసలే పెద్దవాళ్ళ పైగా ఆఖరి దశలో తీసుకొచ్చారు!” అన్నాడు డాక్టర్. “డబ్బెంత ఖర్చు అయినా ఫర్వాలేదు మంచి మందులు వాడండి సాబో! అయ్యగారు అమ్మగారు బతకాలి. వాళ్ళు దేవుడు లాంటి వాళ్ళ సాబో” అంటూ ప్రాధేయపడ్డాడు డాక్టర్‌ని మస్తాన్.

తన బావలోని మంచితనాన్ని చూసి “ఇటువంటి మంచి మనిషినా..

అగ్రహారంలోని వాళ్ళ కలిసి గెంటేసింది?!” అనుకున్నాడు.

“అవును సాబో మీ రుణం ఏదో ఒక రకంగా తీర్చుకుంటా! వాళ్లను బతికించండి సారీ” అంటూ డాక్టర్‌ని ప్రాధేయపడటం మొదలుపెట్టాడు.

“మందులకు తగ్గే స్టేజి దాటిపోయారు. ఇక ఉన్నది ఒక్కటే మార్గం!” అంటూ వాళ్ళవైపు చూస్తూ ఆగాడు డాక్టర్.

“చెప్పండి సాబో, మీరేమీ ఆలోచించకండి, మమ్మల్ని ఏం చేయమన్నా చేస్తాం. మా రక్తం ఇవ్వమంటారా?” అంటూ ఇద్దరూ ఒకేసారి డాక్టర్‌ని బతిమిలాడారు.

“రక్తం ఎవరికి కావాలయ్యా, ప్లాస్మా కావాలి. ప్లాస్మా ఉంటే వాళ్లని బతికించొచ్చు” అన్నాడు డాక్టర్.

“ ప్లాస్మా నా..?!” ఇద్దరూ అర్థం కానట్లు నోళ్ళు వెళ్ళబెట్టారు.

“అదేనయ్యా కరోనా వ్యాధి వచ్చి, తగ్గిపోయిన వాళ్ళ శరీరంలో నుండి జీవద్రవ్యం సేకరించి, జబ్బుతో ఉన్న వాళ్లకిస్తే బతకడానికి అవకాశం ఉంది. కానీ ప్లాస్మా ఇచ్చేవాళ్ళు దొరకాలిగా?” అంటూ మళ్లీ ఆగిపోయాడు డాక్టర్.

ఇంతలో ఏదో గుర్తొచ్చిన వాడిలా మస్తాన్ “సాబో ఇదిగో వీడికి ఈ మధ్యే తగ్గిపోయింది. వీడి శరీరం నుండి తీసుకోండి ఆ ప్లాస్మా ఏదో” అంటూ బావమరిదిని డాక్టర్ ముందుకు తోశాడు.

“అవును సాబో! నాకు ఈ మధ్యనే తగ్గిపోయింది దేవుడులాంటి ఇద్దరు మనుషుల్ని బతికిస్తామంటే ప్లాస్మా ఎందుకివ్వను?!” అంటూ మస్తాన్ బావమరిది డాక్టర్‌తో అన్నాడు.

డాక్టర్‌కు అంతా అయోమయంగా ఉంది. “మతాల పేరు చెప్పి ఒకరిని ఒకరు చంపుకునే ఈ రోజుల్లో వేరే మతం వాళ్లను బతికించడానికి వీళ్లంత తాపత్రయపడుతున్నారే?! వీళ్ళను చూస్తుంటే మనుషులు ఉన్నారనిపిస్తుంది. కరోనా ప్రాణాలను తీస్తుందేమోగానీ, మనిషితనానికి ఆనవాలైన మానవత్వాన్ని మాత్రం చంపలేదు!” అనుకుంటూ లోపలికి వెళ్లాడు డాక్టరు. “సిస్టర్ అన్నీ సిద్ధం చేయండి!” అంటూ మస్తాన్ బావమరిదిని, లోపలికి తీసుకెళ్లాడు ప్లాస్మాను అతని శరీరం నుండి సేకరించడానికి డాక్టర్.

★★★

పదిహేను రోజుల తర్వాత పూజారి దంపతులు ఇద్దరూ కోలుకోవడంతో, హాస్పిటల్ నుండి డిశ్చార్జ్ చేశారు. హాస్పిటల్ నుండి వెళుతూ వెళుతూ డాక్టర్ గారిని కలిసి “మేము కొలిచే దేవుడు ఉన్నాడో లేడో తెలియదుకానీ మా ప్రాణాలు కాపాడి, మీరు దేవుడు అయ్యారు. మేం బతికున్నంతకాలం మీ పోటో మా ఇంట్లో పెట్టుకుని, పూజించుకుంటాము” అంటూ ఇద్దరూ చేతులు జోడించి, డాక్టర్ గారికి నమస్కారం చేశారు.

“అయ్యో పెద్దవాళ్ళు నాకు నమస్కారం చేయటం ఏమిటి? అయినా ఇందులో నేను చేసింది ఏమీ లేదు. నా డ్యూటీ నేను చేశాను. మీకు అంతగా కృతజ్ఞతలు చెప్పకోవాల్సి వస్తే ఆ వ్యక్తులు బయట ఉన్నారు. వారే కనుక మీకు ప్లాస్మా దానం చేయకపోతే మీ ప్రాణాలు నిలిచేవి కాదు” అన్నారు డాక్టర్. పూజారి దంపతులను వాళ్లను పరిచయం చేస్తూ రమ్మని మస్తాన్, వాళ్ల బావమరిది దగ్గరకు తీసుకెళ్లాడు డాక్టర్.

బహుశా మస్తాన్ బావమరిదికి జబ్బు మళ్లీ తిరగబెట్టిందేమో.. అందుకనే హాస్పిటల్‌కు వచ్చాడనుకుని, “డాక్టర్ గారు పాపం వాళ్లకూ మీరే మంచి వైద్యం చేయాలి” అన్నారు.

“వాళ్లకు వైద్యం ఎందుకండి వాళ్లే మీ ప్రాణాలు కాపాడింది” అంటూ జరిగిందంతా చెప్పాడు డాక్టర్. ఆయన మాటలు విన్న వెంటనే అప్రయత్నంగా వారిద్దరి కళ్ళ వెంట నుండి కన్నీళ్ళు జలజలా రాలాయి.

“మస్తానో!” అంటూ ఆవ్యాయంగా పిలుస్తూ.. అతనిని ఆలింగనం చేసుకున్నారు పూజారి.

“మమ్మల్ని క్షమించండి బాబు మీ పట్ల నిర్ణయగా వ్యవహరించాము” అంది పూజారి గారి భార్య పశ్చాత్తాపపుడుతూ..

“అయ్యో పెద్దవాళ్ళు మీరు అంత మాటలు అనకండి అమ్మా..! మీ చల్లని చూపులే మాబోటి వాళ్ళకు దీవెనలు” అంటూ వాళ్లకు నమస్కారం చేశాడు మస్తాన్, అతని బావమరిది.

“మస్తాన్ రేపటి నుండి నువ్వు తెచ్చే పూలతోనే అగ్రహారం గుళ్లో పూజలు జరుగుతాయి” అన్నాడు పూజారి.

“రేపటి నుండి అగ్రహారంలో ప్రతి ఇంటి తలుపు నీ కోసమే ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది” అంది పూజారి భార్య.

“క్షమించండి! మీ అభిమానానికి కృతజ్ఞుడిని. నేను లేకపోయినా అగ్రహారంలో దేవుడికి ఎవరో ఒకళ్ళు పూలు తెచ్చిస్తారు. కానీ ఇక్కడ నేను లేకపోతే ఎన్నో శవాలు అనాధ శవాలుగా మిగిలిపోతాయి” అన్నాడు మస్తాన్ ఏదో నిశ్చయించుకున్నవాడిలా..

“ఎం ఫర్లేదు అమ్మగారూ! రేపటి నుండి మా బావ బదులు మా మేనకోడలు హసీనా మీకు పూలు తెస్తుంది. ఆ దేవుడి పని, ఈ మనుషుల పని రెండూ జరుగుతాయి ఇబ్బంది లేకుండా.. మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి” అన్నాడు మస్తాన్ బావమరిది.

టాక్సీ ఎక్కి వాళ్లకు వీడ్కోలు చెప్పారు పూజారి దంపతులు.

కరోనా మహమ్మారి కారణంగా చాలా కాలంగా బ్రేక్ పడిన షూటింగ్లు ఇప్పుడు కేంద్ర ప్రభుత్వ షరతులతో మళ్ళీ ప్రారంభమవుతున్నాయి. బాలీవుడ్ దిగ్గజం అమీర్ఖాన్ తన కొత్త చిత్రం 'లాల్ సింగ్ చద్దా' షూటింగ్ కోసం టర్కీ వెళ్లారు. ఈ సందర్భంగా టర్కీ తొలి మహిళ ఎమిన్ ఎర్దోగాన్ ను మర్యాద పూర్వకంగా కలిశారు.

అమీర్ఖాన్ తో కలిసిన ఫోటోల్ని అధ్యక్షురాలు ఎమిన్ స్వయంగా ట్విట్టర్ లో షేర్ చేశారు. "ఆయన్ని కలవడం చాలా ఆనందంగా ఉంది. ఇస్తాంబుల్ లో ప్రపంచ ప్రఖ్యాత భారతీయ నటుడు, చిత్ర నిర్మాత, దర్శకుడు అమీర్ఖాన్ తన తాజా చిత్రం 'లాల్ సింగ్ చద్దా' షూటింగ్ ను టర్కీలోని వివిధ ప్రాంతాల్లో షూట్ చేయాలని నిర్ణయించుకున్నట్లు తెలిపారు. ఇది నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది. నేను ఆ చిత్రం విడుదల కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను!" అంటూ ట్వీట్ చేశారామె.

సినీ నేపథ్యం

అమీర్ఖాన్ మార్చి 14, 1965న ముంబైలో సినీ నిర్మాత తాహిర్ హుస్సేన్, జీనత్ హుస్సేన్ దంపతులకు జన్మించారు. అమీర్ కుటుంబంలో చాలామంది బాలీవుడ్ ప్రముఖులు ఉన్నారు. పెద్దనాన్న నాసిర్ హుస్సేన్ ప్రముఖ దర్శక నిర్మాత. నాసిర్ నానమ్మకు స్వాతంత్ర్య సమరయోధుడు అబ్దుల్ కలాం ఆజాద్ తో దగ్గరి చుట్టరికం ఉంది.

తాహిర్ నలుగురు సంతానంలో అమీర్ పెద్దవాడు. ఆయనకు తమ్ముడు నటుడు ఫాసిల్ ఖాన్, ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు ఫర్వత్, నిఖత్ ఖాన్ ఉన్నారు. అమీర్ మేనల్లుడు ఇబ్రహీంఖాన్ ప్రస్తుతం బాలీవుడ్ లో మంచి నటుడు. చిన్నతనంలో అమీర్ రెండు సినీమాల్లో చిన్నపాత్రల్లో కనిపించారు. ఎనిమిదేళ్ళ వయసులో నాసిర్ హుస్సేన్ దర్శకత్వం వహించిన 'యాదోంకి బారాత్ (1973)' లో ఒక పాటలో కనిపించారు అమీర్. ఆ తరువాత సంవత్సరం తన తండ్రి నిర్మించిన 'మధోష్' సినీమాలో చిన్నప్పటి హీరో పాత్రలోనూ నటించారు. ముంబైలోని బాంద్రాలో జె.బి. పెటిట్ పాఠశాలలో ప్రాథమిక విద్యనభ్యసించిన ఆయన, 8వ తరగతి సెయింట్ అన్నేస్ హైస్కూల్ లోనూ, 9, 10 తరగతులు బాంబే స్కూటిష్ స్కూల్ లోనూ చదువుకున్నారు. చిన్నప్పుడు

పనిచేయడం చదువు కంటే అపాయకరమేమీ ఆటలంటేనే ఎక్కువ కాదంటున్నారు ఆసక్తి చూపే పరిశోధకులు. అలాగే శునకాల

అమీర్ బెన్నిస్ లో రాష్ట్రస్థాయి పోటీల్లో పాల్గొనేవారు. ముంబైలోని నర్సే మొంజీ కళాశాలలో 12 గ్రేడ్ చదివారు. "తండ్రి తీసే సినీమాలు అవజయం పాలవ్వడంతో తన కుటుంబం ఆర్థికంగా చితికిపోయిందనీ, అప్పులవాళ్ళ నుంచీ రోజుకు కనీసం 30 ఫోన్లు వచ్చేవి" అని ఒక ఇంటర్వ్యూలో అమీర్ వివరించారు "ఫీజు కట్టలేదు కాబట్టి స్కూలు నుంచీ పంపించేస్తారేమోనని ఎప్పుడూ భయపడుతూ గడిపేవాణ్ణి" అని ఆయన తెలిపారు

వ్యక్తిగతం

'ఖయామత్ సే ఖయామత్ తక్' సినీమాలో కొంతభాగం నటించిన నటి రీనా దత్తాను 18 ఏప్రిల్, 1986న అమీర్ వివాహం చేసుకున్నారు. వారికి ఒక కుమారుడు జునైద్, కుమార్తె ఇరా. 'లగాన్' సినీమా

అమీర్ కలవడం ఆనందంగా ఉంది!

బాలీవుడ్ అగ్రనటుడు అమీర్ఖాన్ టర్కీ దేశ తొలి మహిళ, అధ్యక్షుడు ఎర్దోగాన్ భార్యను కలిశారు. ఇలా కలవడంపై కొందరు అమీర్ పై విమర్శలు ఎక్కువైతుంటే.. అభిమానులు మాత్రం సమర్థిస్తూ ఆ ట్వీట్లను తిప్పికొడుతున్నారు. ఇంతకీ ఆ వివాదమేంటి.. అమీర్ ఖాన్ టర్కీ ఎందుకెళ్లినట్టు?

నిర్మాణంలో ఉన్నప్పుడు అమీర్ కు ఆమె సహాయం చేశారు. డిసెంబరు 2002న వీరు విడాకులు తీసుకున్నారు. ఇద్దరు పిల్లల బాధ్యత రీనానే తీసుకున్నారు.

కిరణ్ రావును 28 డిసెంబరు 2015న అమీర్ వివాహం చేసుకున్నారు. 'లగాన్' సినీమా దర్శకుడు అశుతోష్ గోవరికర్ వద్ద సహాయ దర్శకురాలిగా పనిచేసే వారామె. వీరికి డిసెంబరు 5, 2011న ఒక కుమారుడు ఆజాద్ రావు ఖాన్ జన్మించాడు. సరోగసీ పద్ధతితో బిడ్డను పొందినట్లు వారు వివరించారు. ♦

భలే విడియా

కరోనా మహమ్మారి విజృంభణ ఎంత కర్కశంగా

ఉంటుందో మనకు తెలుసు. అయితే దాని వాసన ఎలా ఉంటుందో తెలుసా? 'కుక్కలకు గనుక మాటలొస్తే బహుశా మనకూ వాసన చెప్పేవి!' అంటారు ఈ అంతర్జాతీయ పరిశోధనా బృందం. వీరంతా ఫ్రాన్స్ కు చెందిన నేషనల్ వెటర్నరీ స్కూల్ ఆఫ్ ఆల్ ఫోర్ట్ లో డోమ్మిక్ గ్రాండజీన్ నడిపించే పరిశోధనలో నిర్వహిస్తున్నారు. ఇందులో భాగంగా మార్చి నెల నుంచి డిటెక్టర్ శునకాలకు మహమ్మారి కరోనాను పసిగట్టే శిక్షణను ఇస్తున్నారు. ఇప్పుడందులో విజయం సాధించారు. ప్రపంచవ్యాప్తంగా యునైటెడ్ అరబ్ ఎమిరేట్స్ (యుఎఈ), చిలీ, ఆర్జెంటీనా, బ్రెజిల్, బెలియం దేశాల్లో ప్రత్యేకమైన ఈ కరోనా వైరస్ డిటెక్టర్ డాగ్స్ పనిచేస్తున్నాయి.

ఇప్పటికే యుఎఈలో కరోనా వైరస్ ను కనిపెట్టగలిగే డిటెక్టర్ శునకాలను వివిధ విమానాశ్రయాల్లో పర్యవేక్షణకు ఉంచారు. ఆస్ట్రేలియాలోనూ ప్రవేశపెడుతున్నారు. ఇవి

కుక్కలు కరోనాని కనిపెడితే!

మనుషుల చెమట వాసన ద్వారా వారికి కొవిడ్-19 వైరస్ ఉందో లేదో కనిపెడతాయి. ఈ క్రమంలో శిక్షణలో ఉన్న దాదాపు అన్ని డిటెక్టర్ శునకాలు ఈ పరీక్షలో కచ్చితమైన 100% అనుకూల ఫలితాలను అందించాయి. మరో విశేషమేమంటే ఇవి 'అసెంప్టమాటిక్' అంటే కొవిడ్ లక్షణాలు బయటకు కనిపించకుండా ఉన్నవారిని సైతం కనిపెట్టినప్పుడు వారికి పరీక్షలు చేస్తే పాజిటివ్ వచ్చినట్లు గమనించారు. అయితే ఇవి ఏ వాసనను బట్టి కొవిడ్-19 వైరస్ ఆనవాలు గుర్తిస్తున్నాయో ఇంకా అంతుపట్టడం లేదని అంటున్నారు పరిశోధకులు. వాటికిచ్చిన స్వేద నమూనాలు అస్థిర సేంద్రీయ సమ్యేకాలు కలిగిన క్షిప్రమైన మిశ్రమం. అలాంటి వాటిలో ఈ శునకాలు వ్యక్తిగత సమ్యేకాలను కాకుండా ప్రత్యేకమైన ప్రొఫైల్ ను గుర్తించడం ఆశ్చర్యాన్ని కలుగజేస్తోందని అంటున్నారంతా. ప్రస్తుతానికి ఆస్ట్రేలియాలోని వివిధ ప్రాంతాల్లో జర్మన్ షెపర్డ్ జాతి శునకంతో పాటు వివిధ శునక జాతులను ఈ శిక్షణలో వినియోగిస్తున్నారు. ఇక చెమట ద్వారా కొవిడ్-19 వ్యాపించిన ఆధారాలు లేవు గనుక స్వేద నమూనాలతో

శరీరం స్వతహాగా ఇన్ ఫెక్షన్ ను వ్యాపింపజేసేవి కావు గనుక, అంతేకాకుండా కొవిడ్-19 వైరస్ శునకాల్లో అంతగా ప్రభావం చూపలేదు. గనుక వీటి నుంచి కరోనా వ్యాపించే అవకాశమూ లేదని నిర్ధారిస్తున్నారు పరిశోధకులు. ఇలా ప్రపంచదేశాలన్నీ శునకాల సహాయంతో కరోనా వైరస్ వ్యాప్తిని పెద్ద ఎత్తున నిలుపుదల చేసే అవకాశం ఉంది. ♦

పసుపు రంగులో ఉండే ష్టాన్మా ద్రవం ఎంజైమ్లు, రోగ నిరోధక కణాలు, ఇతర ప్రోటీన్లను కలిగి ఉంటుంది. శరీరంలో రక్తాన్ని గడ్డ కట్టించడంతో పాటు వ్యాధులను ఎదుర్కోవడానికి ష్టాన్మా ఉపయోగపడుతుంది. ష్టాన్మా దానం ఎవరు చేయాలి? ఎలా చేయాలి? కోవిడ్ వైరస్ శరీరంలోకి చేరినప్పుడు వాటిని తెల్లరక్త కణాలు గుర్తించి, చంపేందుకు కావాల్సిన యాంటీబాడీలు తయారవుతుంటాయి. ఆ యాంటీబాడీలు ష్టాన్మాలోనే ఉంటాయి. కోవిడ్ నుంచి కోలుకున్న పేషెంట్లు ష్టాన్మాలోనూ ఇలాంటి యాంటీబాడీలు పెద్దసంఖ్యలో తయారై ఉంటాయి. అందువల్ల అనారోగ్య పరిస్థితుల్లో ఉన్న పేషెంట్లకు, ఇప్పటికే

కోవిడ్ నుంచి కోలుకున్న పేషెంట్లు ష్టాన్మాను ఎక్కిస్తే త్వరగా కోలుకునే అవకాశాలు ఎక్కువ. దీన్నే ష్టాన్మా థెరపీ అంటారు. పూర్తిగా కోలుకున్న వారే ష్టాన్మా దానం చేయాలి. దీర్ఘకాలిక వ్యాధులున్న వారి నుంచి ష్టాన్మా తీసుకోరు. రోగ నిరోధక కణాలు సరైన స్థాయిలో ఉన్నాయో లేదో ఎలీసా పరీక్షతో వైద్యులు తెలుసుకుంటారు. కోవిడ్ శరీరంలో లేదని వైద్యులు నిర్ధారించాకే ష్టాన్మా దానం చేయాలి. శరీర బరువు కనీసం 55 కిలోలు, రక్తంలో హిమోగ్లోబిన్ 12% ఉండి, రక్తనాణ్యత బాగుండాలి. ఇవన్నీ చూసుకున్న తర్వాతే ష్టాన్మాను సేకరిస్తారు. అందుకే ఇప్పుడు ప్రభుత్వాలు, సెలబ్రిటీలు, డాక్టర్లు ష్టాన్మా దానం చేయాల్సిన ఆవశ్యకతపై ప్రచారం చేస్తున్నారు. ఏపీ ప్రభుత్వం ష్టాన్మా దానం చేసిన వారికి రూ. 5 వేల ప్రోత్సాహకం ప్రకటించింది. ష్టాన్మా ఎలా సేకరిస్తారు?

ష్టాన్మా సేకరించే విధానమూ రక్తదానం లాగే ఉంటుంది. శరీరంలో నుంచి రక్తాన్ని తీసుకొని, అందులో ష్టాన్మాను వేరు చేస్తారు. ఆస్పిరిసెన్ అనే విధానం కూడా ఉంటుంది. ఈ విధానం ద్వారా అయితే సేకరించిన రక్తంలో నుంచి ష్టాన్మాను వేరుచేసిన తర్వాత, రక్తాన్ని మళ్ళీ శరీరంలోకి పంపిస్తారు. దీనికి కొన్ని ప్రత్యేక యంత్రాలు అవసరమవుతాయి.

ఒక వ్యక్తి ష్టాన్మాతో ఎంత మందిని కాపాడచ్చు?

రోగ నిరోధకశక్తి లేక కరోనా లక్షణాలు ఎక్కువగా ఉండి, శ్వాస సమస్యలతో ఆరోగ్యం విషమించిన వారికే ష్టాన్మా థెరపీ చేస్తారు. ఇలా బాధపడే వారికి 200 మిల్లీలీటర్ల ష్టాన్మా ఇస్తారు. అంటే ఒక వ్యక్తి చేసిన ష్టాన్మా దానంతో ఇద్దరు వ్యక్తుల ప్రాణాలు కాపాడవచ్చు. ష్టాన్మా ఎక్కించిన తర్వాత కేవలం రెండు రోజుల నుంచి పేషెంట్ కోలుకోవడం ప్రారంభమవుతుంది.

ఒకరి నుంచి ఎంత ష్టాన్మా తీయవచ్చు?

ఒక వ్యక్తి నుంచి సుమారు 800 మిల్లీ లీటర్ల రక్తాన్ని సేకరిస్తారు. ఈ రక్తం నుంచి సుమారు 400 మిల్లీ లీటర్ల ష్టాన్మాను తీసుకునే అవకాశం ఉంటుంది.

ష్టాన్మా దానంతో ఆరోగ్య సమస్యలు వస్తాయా?

ష్టాన్మా దానం చేయడం వల్ల ఎలాంటి ఆరోగ్య సమస్యలూ రావు. ఇది కూడా రక్తదానం లాంటిదే.

గురువుకు వందన

సెప్టెంబరు 5 : ఉపాధ్యాయ దినోత్సవం

ఉపాధ్యాయుడు అంటే కేవలం ఒక వృత్తి కాదు. అధికార దర్శనం ప్రదర్శించే ఉద్యోగం అంతకన్నా కాదు. ఉపాధ్యాయ వృత్తి అంటే నేటి బాలలను రేపటి పౌరులుగా తీర్చిదిద్దటం. ఇంకా బృహత్తర కార్యక్రమం. కాబట్టి తల్లిదండ్రులతో పాటే గురువుకి ప్రాధాన్యతనిచ్చింది. మనలోని అజ్ఞానాన్ని తొలగించి, జ్ఞానమనే వెలుగును నింపి.. మార్గదర్శనం చేసింది గురువు. నిస్సందేహంగా మంచి గురువు ఒక సామాజిక వైద్యవేత్త. అలాంటి గురువుకు కరోనా కారుచీకట్లు అలముకున్నాయి. ఈ కరోనా వేళ అన్నింటితో పాటే రాష్ట్రవ్యాప్తంగా బడులూ మూతబడ్డాయి. దాంతో ఉద్యోగాల్ని కోల్పోయిన ఎందరో ఉపాధ్యాయులు భోషజాలు పక్కన పెట్టి, పాట్లకూటి కోసం కూలీలుగా, చిరు వ్యాపారులుగా, రైతులుగా మారారు. మరికొందరు ఆన్‌లైన్ క్లాసులు చెప్పడంలో విమాతృ పద్ధతులను అవలంబిస్తూ పిల్లలకు మరింత చేరువవుతున్నారు. ఇంకొందరు ఆన్‌లైన్ టీచింగ్‌పై శిక్షణ తీసుకుని మరి పిల్లలకు బోధిస్తూ ఎందరికో ఆదర్శంగా నిలుస్తున్నారు.

నెల్లూరుకు

చెందిన పట్టెం వెంకట సుబ్బయ్య తెలుగు ఉపాధ్యాయుడు. ఆయన ఒక కార్పొరేట్ స్కూల్లో పనిచేసేవారు. ప్రస్తుతం తోపుడుబండిపై ఆరటివండ్ల వ్యాపారం చేస్తున్నారు. 'సారీ మీరేంటి ఇక్కడ?' అని ఎవరైనా అడిగితే.. ఇలా చెబుతున్నారాయన. 'ఏప్రిల్ నెలలో సగం జీతం ఇచ్చి.. ఇక స్కూలుకు రావాల్సిన పనిలేదని తేల్చి చెప్పింది మా యాజమాన్యం. అదేమని ప్రశ్నిస్తే 7 నుంచి 10 అడ్మిషన్లు తెస్తేనే స్కూలుకు రమ్మంది. ఓ వైపు కరోనా తీవ్రత ఉబ్బడంగా ఉంది. ఇలాంటి సమయంలో మమ్మల్నెవరు ఇక్కడోకి రానిస్తారు? మేమెలా అడ్మిషన్లు చేయగలం?' అంటున్నారాయన. తమ మాస్టర్ కష్టాన్ని చూసిన పుర్రు విద్యార్థులు

అ'పూర్వ' విద్యార్థుల సాయం..

అధికసాయం చేసి, ఆయన్ని ఆదుకున్నారు. "మనకెందుకులే అని మొహం తిప్పకుని వెళ్లిపోయే ఈ రోజుల్లో పూర్వ విద్యార్థులు తనను గుర్తుపెట్టుకొని, సాయం చేయడం ఎంతో సంతోషాన్ని ఇచ్చింది" అంటున్నారు సుబ్బయ్య మాస్టరు. ఉపాధ్యాయుల్ని ఆదుకున్న విద్యార్థులను అందరూ ప్రశంసిస్తున్నారు.

జిగిత్యాం జిల్లా, కొరట్లకు చెందిన 52 ఏళ్ల పైవేట స్కూలు టీచరు హనుమంతుల రఘు ఉపాధి కోల్పోయాడు. దీంతో ఆ కుటుంబానికి ఆర్థిక కష్టాలు మొదలయ్యాయి. ఆయన కుమారుడూ నిరుద్యోగి కావడంతో ఇబ్బందిగడవడం మరింత కష్టమైపోయింది. ఈ విషయం తెలుసుకున్న కొందరు పూర్వ విద్యార్థులు వారి గురువుకు టిఫిన్ సెంటర్ పెట్టుకొనేందుకు ఓ షెడ్యూలు కట్టించారు. విద్యార్థుల సాయానికి ఉపాంగీన రఘు ఆ టిఫిన్ సెంటరుకు 'గురుదక్షిణ'

అయిదునెండుకు వచ్చిన తన పూర్వ విద్యార్థులకు ఎలా భగ్గవాదాలు చెప్పాలో తెలియడం లేదంటూ రఘు భావోద్వేగానికి లోనయ్యారు. ఈ టిఫిన్ సెంటరుకు కష్టమర్దుతా తామే తీసుకొస్తామని విద్యార్థులు చెబుతున్నారని ఆయన చెప్పారు.

స్వర్ణలత నూకరాజు

“క్లాసులో ప్రవేశిస్తున్న ప్రతిసారీ/ అతని కుడిచేతికి ఆరో వేలు/ అదనంగా మొలుస్తుంది/ అది కబ్బితంగా జ్ఞానం

ఘనీభవించిన తెల్లని సుద్దముక్క/ అతనొక నలభై నిమిషాలు/ కురిసి కురిసి అలసిపోలిన

మేఘమోతాడు/ ఆ తోటలోని పూల మొక్కలు/ మొదలంతా తడిసి తడిసి/ తృప్తిగా తలలు ఊపుతాయి” అంటూ గురువు యొక్క గొప్పతనాన్ని ఒక సందర్భంలో చెబుతారు కవి డా. నలిమెల భాస్కర్.

శిశువును లోకానికి పరిచయం చేసిన అమ్మ మొదటి గురువైతే, గుండెలపై తన్నుతూ ఆటలాడే శిశువుకు నడక నేర్పే

అని నామకరణం చేశారు. తనను

అయిదునెండుకు వచ్చిన తన పూర్వ విద్యార్థులకు ఎలా భగ్గవాదాలు చెప్పాలో తెలియడం లేదంటూ రఘు భావోద్వేగానికి లోనయ్యారు. ఈ టిఫిన్ సెంటరుకు కష్టమర్దుతా తామే తీసుకొస్తామని విద్యార్థులు చెబుతున్నారని ఆయన చెప్పారు.

ఈ మధ్య

ఆమెరికన్ బాస్కెట్ బాల్ ట్రీడాకారుడు రెక్స్ చాప్మన్ ట్యూటర్‌లో ఒక వీడియో షేర్ చేశారు. దానిని 3.1 మిలియన్లకు పైగా వీక్షించారు. అసలేమిటి దాని ప్రత్యేకత అంటే.. ఒక టీచర్ తన తరగతి గదిలో కోవిడ్-19

విసాత్తంగా విజ్ఞానం పంచుతూ..

డివైడర్లను రైలుగా మార్చారు. పిల్లల భవిష్యత్తును దృష్టిలో ఉంచుకుని కొందరు పాఠశాలలు తెరవాని డిమాండ్ చేస్తున్నారు. కానీ పిల్లలు స్కూలుకు వెళ్లినప్పుడు పక్కపక్కనే కూర్చోడంతో ఎక్కడ వైరస్ సోకుతుందోనని తల్లిదండ్రులు ఆందోళన చెందుతున్నారు. వారి భయాన్ని పోగొట్టే ప్రయత్నమే ఆ వీడియో సారాంశం. సామాజిక దూరాన్ని

పాటించేలా అనేక పాఠశాలలు ఇప్పటికే ఇద్దరు విద్యార్థుల డెస్కాల మధ్య పారదర్శక తెరలను ఏర్పాటు చేశాయి. ఈ కొత్త తరహా వాతావరణాన్ని పిల్లలకు అలవాటు చేయడానికి తరగతి గదిని చిన్న రైలులా పారదర్శక తెరలతో కూడిన డెస్కులుగా

కనిపించేలా అలంకరించారాయన. ఈ వీడియో చూసిన నెటిజన్లు మాస్టర్‌పై ప్రశంసలు కురిపిస్తున్నారు.

కరోనా వైరస్ బారిన పడకుండా ఉండటానికి పిల్లల్లో అవగాహన కల్పించాలనుకున్నారు Mrs. Wood టీచర్. అందుకే ఆమె తమ

స్టూడెంట్స్ చేతులు కడుక్కోమడాన్ని గుర్తు చేసేలా ఒక ఆలోచన చేశారు. ఈ మధ్య ఫేసిబుక్‌లో కూడా ఆమె పోస్టు వైరల్ అవుతోంది. ఆ టీచర్ రెండు ఫోటోలు షేర్ చేశారు. అందులో ఆమె స్కూలు పిల్లల చేతులకు స్టాంప్ వెయ్యడం కనిపిస్తుంది. ఈ పోస్ట్ ఆమె షేర్ చేస్తూ “ఈ ఉదయం నేను స్కూల్లో పిల్లల చేతులకు స్టాంప్ చేశాను. రోజంతా చేతులు

కడుక్కోవడం వల్ల స్టాంప్ చెరిగిపోతే, పిల్లలకు ప్రైజ్ ఇవ్వబడుతుంది” అని రాశారు. ఈ పోస్ట్ సోషల్ మీడియాలో చాలా వైరల్ అవుతోంది. కరోనా వైరస్ బారిన పిల్లలు పడకుండా ఈ టీచర్ చేసిన ప్రయోగం అందరినీ ఆకట్టుకుంది. ఈ పోస్ట్ ఇప్పటి వరకు 64 వేల కన్నా ఎక్కువమంది షేర్ చేశారు. 41 వేల మందికి పైగా దీనిపై వ్యాఖ్యానించారు.

నేపథ్యం

రాధాకృష్ణన్ 1888లో తిరుత్తనీలో జన్మించారు. 1962 నుంచి కేంద్ర ప్రభుత్వం ఆయన పుట్టినరోజు సెప్టెంబర్ 5న ఉపాధ్యాయ దినోత్సవం నిర్వహిస్తోంది. రెండో రాష్ట్రపతిగా దేశానికి అమూల్య సేవలందించిన సర్వేపల్లి అశ్వమైన గురుత్వానికి ప్రతీక. తమిళనాడు పుట్టి - కర్ణాటక, పశ్చిమ బెంగ., ఉత్తరప్రదేశ్, ఢిల్లీలతో పాటు తెలుగునాట విశ్వవిద్యాలయ పాలన, బోధన రంగాల్లోనూ తనదైన ముద్ర వేసిన ఘనత ఆయనది. తన అపార అనుభవసారాన్ని రంగరించి ఆయన రాసిన అనేకానేక పుస్తకాలు రాధాకృష్ణన్ బహుముఖ ప్రజ్ఞకు చిహ్నాలు. ఆ 'విశ్వగురు' వెలువరించిన అత్యుత్తమ గ్రంథం 'సత్యాన్వేషణ' ఉపాధ్యాయ వృత్తికి సినలైన అర్హతార్హుల్ని వెల్లడించేది.

తెలివేదాళా జీతాలు చెల్లించలేం!' అని సిబ్బందికి సమాచారమిచ్చి చేతులు దులుపుకున్నాయి యాజమాన్యాలు. అందులో కార్పొరేట్ యాజమాన్యాలే కీలకం. దీంతో కరోనా కాలంలో పాఠశాలలు తెరుచుకునేదెప్పుడో, జీతాలు వచ్చేదెప్పుడో అర్థంకాని దుస్థితి వారిది. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో కుటుంబాన్ని వసలుంచలేక కొందరు ఉపాధ్యాయులు ప్రత్యామ్నాయాలపై దృష్టి పెట్టారు. కుటుంబ విోషణ కోసం బేషజాలకు పోకుండా కొందరు చండ్లు అమ్మకొవడానికీ, కాయకత్తం చేయటానికీ సిద్ధపడ్డారు.

చెట్టులెక్కి.. పాఠాలు చెబుతూ..

ఇదంతా వినడానికి ఆశ్చర్యంగా ఉంది కదా! కరోనా కారణంగా అక్కడ స్కూళ్లన్నీ మూతపడ్డాయి. ఆ మాస్టరు ఆన్‌లైన్ క్లాసులు జరుపుతున్నారు. కానీ ఆ ఊరిలో ఫోన్ సిగ్నల్స్ సరిగ్గా అందవు. కొంతమంది పిల్లలు మాత్రం మాస్టరు దగ్గరకు వస్తారు. దూరంగా ఉండే పిల్లలు రాలేకపోతున్నారు. అందుకని అక్కడకు దగ్గరలో ఉన్న ఓ చిన్న కొండ మీదున్న చెట్టు దగ్గరకు ప్రతిరోజూ వచ్చిన పిల్లల వరకూ తీసుకెళ్లారాయన. పిల్లలందరినీ జాగ్రత్తగా ఒక్కక్కరినీ ఒక్కో కొమ్మపై కూర్చోబెడతారు. తాను బ్లాక్ బోర్డుతో సహా ఒక కొమ్మపై కూర్చుంటారు. ఎదురుగా ఉన్న విద్యార్థులకు పాఠాలు చెబుతూనే సిగ్నల్ వచ్చినప్పుడు పాఠాలు చెబుతూనే ఉన్నావు. అదన్న మాట చెట్టెక్కిన మాస్టర్ పాఠాల కథ. కాలం గడిచే కొద్దీ విద్యార్థుల పద్ధతులు మారుతూనే ఉన్నాయి.

ఎంత కష్టం.. ఎంత కష్టం..

కరోనా వైరస్, లాక్‌డౌన్ కారణంగా ప్రైవేటు స్కూళ్లలో పనిచేసే ఎందరో ఉపాధ్యాయులు ఉపాధి కోల్పోయి రోడ్డున పడ్డారు. చేతిలో చిల్లిగవ్వకే కుటుంబం కోసం ఏ పని చేయడానికైనా సిద్ధపడుతున్నారు. అలా కరోనా వల్ల ఉద్యోగం కోల్పోయి.. బతుకుబండి నడపడం కోసం టిఫిన్ బండి నడుపుతున్నారో టీచర్. ఖమ్మం జిల్లా సత్తుపల్లికి చెందిన రాంబాబు గతంలో ప్రైవేటు స్కూలు ప్రెస్నిపల్‌గా పనిచేశారు. లాక్‌డౌన్ కారణంగా ఉపాధిని కోల్పోయారాయన. టీచర్‌గా గౌరవంగా

బతికిన వ్యక్తి.. ఇప్పుడు ఒకరి ముందు చేయించాచి ఆదగలేరు. తన కాళ్లపై తాను నిలబడాలనే ఉద్దేశంతో బండి

ప్రకాశం జిల్లా ఒంగోలు పైవేట స్కూల్లో పనిచేసే తాండ్ర రమణి ఎంతో లిటరరీ చదివారు. ఉన్నతశాఖ ఉపాధి కోల్పోవడంతో ఆలోచిస్తూనే ఉంది. తన కుటుంబాన్ని పోషించుకుంటున్నారు. శ్రీకాకుళం జిల్లా పలానపుండ్రి గ్రామానికి చెందిన శ్రీకాంత్ ఇన్సూరెన్స్ కాసు తన తనకొంత డబ్బు రాచుకున్నారు. వాటితోనే ఈ పరిస్థితుల్లో కూరగాయలు అమ్మాలనుకున్నారు. వీధివిధి తిరుగుతూ కూరగాయలు అమ్ముతూ, జీవనం సాగిస్తున్నారాయన. కృష్ణా జిల్లా ఉయ్యూరుకు చెందిన లబ్బర్ షణ్ణి తొమ్మదేక్షగా ఉపాధ్యాయ వృత్తిలో ఉన్నారు. ప్రస్తుతం ఆయన ఎంక్రికల్ పనులు చేసుకుంటూ బతుకు సాగిస్తున్నారు. గౌరవంగా బతకడానికి నిజాయితీగా ఏ పని చేసినా తప్ప లేదని కష్టకాలంలో కొత్త ఉపాధి వైపు వెళుతున్నారు. ఇంకా ఎందరో ఉపాధ్యాయులు స్కూళ్లు ఎప్పుడు మొదలుపుతాయో అని ఎదురు చూస్తున్నారు.

అద్దెకు తీసుకుని భార్యతో కలసి బజ్జీలు, పునుగులు అమ్మే టిఫిన్ కొట్టు పెట్టుకున్నారు. అదీ అంతంత మాత్రంగానే నడుస్తోందని ఆవేదన వ్యక్తం చేస్తున్నారాయన.

ఆన్‌లైన్ అద్భుతాలు సృష్టిస్తున్న కేరళ

కేరళలోని మలప్పురమ్ జిల్లాలోని మార్కనాడ్ ప్రాంతంలో 'ఎజెఎంఎయుపి' స్కూలు ప్రయోగాత్మకంగా ఆన్‌లైన్ క్లాసులు నిర్వహిస్తూ కొత్త ఒరవడికి తీరారం చుట్టింది. పిల్లల్లో ఆసక్తిని రగిలిస్తూ విసాత్తంగా వారు నడిపే ఆన్‌లైన్ క్లాసులు దేశానికి ఆదర్శంగా నిలిచాయి. ఇటీవలే నేషనల్ కాన్ఫరెన్స్ ఆఫ్ ఎడ్యుకేషన్ రిసెర్చ్ అండ్ ట్రైనింగ్ (ఎన్‌సీఈఆర్టీ) ఒక సర్వే జరిపింది. అందులో అనేక సమస్యలు వెలుగులోకి వచ్చాయి. అవి సాంకేతికంగా, పిల్లల వైపు నుండి వచ్చిన సమస్యలు. వీటన్నింటినీ అధిగమిస్తూనే అక్కడ ఉపాధ్యాయులు పిల్లలకు ఆన్‌లైన్ పాఠాలు నిర్వహించడం గొప్ప విషయం.

“దొంగసన్నోసోడు. మనమద్ది నుండే బూమిని లాగేస్తాడా..?” పల్లు పటపటలాడిచ్చినాడు ఎంకటేశం. “వోడికేం పొయ్యేకాలం రా! వోడిలైడా వోకిలేడా... మనం తెప్పలు తాకబెట్టే కాడికొచ్చి బూమి కొట్టేస్తాడా..? తల్పుకొంటే గుండి మండిపోతా వుంది.” ఆయేశంతో రగిలిపోయినాడు ఏడుకొండలు.

“ఇట్లసేసే అప్పుడు మొన్నార్లో సంపుకొనేదాకా ఎల్లింది.” గతంలోకెళ్లి పొయ్యినాడు రంగయ్య. “సంపితే ఏమైందీ.. ఒకార్లెల్లు వొరంగల్లు జైల్లో నుండొచ్చినారు. అంతకన్నా ఏం కాలేదు కదా...” అంటూ వోల్లని సమర్థించినాడు. “తూ.. ఎందుకు రా మన బతుకు..? ఏం పీకటానికి? వోడొక్కడు ఐదుమైల్లు అవుతల్లించొచ్చి మన కాళ్లకాడున్న బూమిని గద్ద మాదిరి తన్నకెల్లి పొయ్యినాడు.” బాదతో కుమిలిపోయినాడు యాదగిరి.

ఇంకాడ కూడినోల్లతా గోలగోలగా అరుసుకుంటా వున్నారు. కొద్దిసేపు గెడిసినాక ఆ పూరి పెద్దమనిసి నోరెత్తినాడు.

“అందురూ గమ్మునుంటారా లేదా..? ఇట్లు మాట్లాడుకొంటా వుంటే సగంరేతిరన్నా ఇనయం తెగదు. ఎటో మనిసి తెలవకుండానే జరిగిపోయింది. ఇప్పుడేం సెయ్యాలనేది మాటాడుకొందాం. మీరంతా గమ్మునుండండి.. అన్నాడు పెద్దగా” ఆయన. అప్పుడందరూ మాటాడకుండా వుండిపోయినారు. ఇప్పుడు వుంకొక పెద్దాయన “పొరుగుూరు మనిసొచ్చి మన బూమిని లాగేసినాడంటే ఎంత అన్నేయమో తెలిసింది కదా! వోల్లన్న కొడుకు వీఆరో కాడం వొల్లినేక ఇది జెరిగింది. లేకపోతే ఇది జెరిగేదేనా..?” అన్నాడు.

“నిజమే.. వోడు లేకపోతే ఈడాల్లేమోతాది గానీ.. మన తాత ముత్తాతల కాలం నించీ మన కిందున్న బూమి కదా.. అట్టగాక పూరికే కాళీగా వుండా వోడు లాక్కోవడానికీ..?” అన్నాడు ఆ వూల్లో శానా ఏల్ల నించి పూరి ఇసయాల సూస్తున్న సీను.

“సర్దే.. ఇంకెంత సెప్పుకొన్నా అదే కదా..! ఇప్పుడేం సేద్దామో అనుకోండి..” అన్నాడింకొక పెద్దమనిసి. “ఎల్లుండి సోమారం ఎమ్మారో ఆఫీసుకి రమ్మన్నాడు ఎమ్మారో.. ఆడ రికార్డులో ఎవురి పేరుందో సూసి సెప్తానన్నాడు...” అన్నాడు సీను.

“సరే ఏంగి సెప్పండి. శీను సెప్పినట్లు ఎల్లుండి ఎమ్మారో ఆఫీసుకు పోదామంటారా?!” జెనాన్నడిగినాడు పెద్దాయన.

“పోకపోతే ఎట్ట తేలుద్దీ... మనమేమో మందంటాము. వోడు మాతరం నాదేనంటాడు. మొత్తంగా ఎవుర్లన్నదీ తేలాలి కదా..” అన్నాడు వోల్ల మద్దిలో కూసొన్న ఒక పెద్దాయన.

“సరే ఎల్లుండి పొద్దన్న పదిగంటలకి మండలాఫీసుకి పోతే ఈలోన కులసంగ నాయకులు కూడా వొస్తారు. ఇదే మందలంటా!” లేసినాడు సీను. ఇంకా రోజు

మీటింగైపోనాదని అంతా లేసి పొయ్యినారు. వోల్ల పూరెప్పుడు పుట్టిందో ఈతరపోల్లకి తెలవదు. వొండేల్లకి ముందుర వొకింటి పేరుగల్లోల్లు ఒకైదారిల్ల వోల్లొచ్చి, ఆడ సముద్రం వొడ్డున గుడిసి లేసుకొన్నారు. అటుపక్క మైలు దూరానా ఇటుపక్క మైలు దూరానా పూల్లున్నా ఈల్లక్కడే ఇల్లు కట్టుకొన్నారు. అంతా వొకింటివోల్లే కాబట్టి ఆపూరి పేరు కూడా వోల్లొంటి పేరే అయ్యింది. తరవాత్తరవాత మిగతా తెగలవోల్లొచ్చి సేరినారు. ఇప్పటికీ వోల్లొంటి పేరు మిందనే ఆవలవారి పాలెమనే వుంది. అట్టే యాభై అరవై ఏల్లు గెడిసిపోయింది. ఒక పెద్ద గాలోనొచ్చి ఆ పూలోల్లని శానా బాద పెట్టేరేగి, అన్నింది లేసి బకింగుహోము కాలవకి తూరుపుక్క నుండే ఇనకదిబ్బ మింద పూరు కట్టుకొన్నారు. పూరు మైలు దూరం పైకొచ్చినా సముద్రంలో సేపలేట సేస్తా ఆ గెంగమ్మ మిందనే ఆదారపడి బతకతా వున్నారు. ఈ పాతూరు బూమిని సరుగు మొక్కలేసుకొని, పెంచి అమ్ముకొంటా వున్నారు. ఆ మొక్క లేసేటప్పుడు పూల్లో వుండే పిల్లా జెల్లా అంతా పొయ్యి పనిసెయ్యాల. అట్ట మూడు, నాలుగు నెలల్లాకా ఆ ఇనకలో తొవ్విస గుంటలో పూరిన నీల్లని బుంగల్లో నింపి, తీసకపోయ్యి మొక్కలకి పోసి బతికిస్తారు. ఒక రొండేల్ల దాకా ఎండాకాల మొచ్చినప్పుడు కూడా నీల్లు పోసి మొక్కలు బెట్టకి రాకుండా సేసి బతికిస్తారు. అట్టా పెరిగిన మొక్కల్ని నాలుగైదేళ్లొచ్చినాక అమ్మేసి, పూరుమ్మడి కర్చులకీ, తిరనాల్లకీ కర్చు పెట్టుకుంటుంటారు. ఇప్పుడూ అట్టా పెంచింది అమ్మటానికి వచ్చింది. రేపోమాపో అమ్మాలనుకొంటున్నారు. ఈ మద్దిలో పక్కారి నించి ఒకాయనొచ్చి అప్పుడప్పుడూ ఆ సెట్ల సాయికొచ్చి, సూస్తా వుండటం కర్రాక్కి పొయ్యొచ్చే శానామంది సూస్తా వున్నారు. ఎందుకొచ్చి పోతా వున్నాడో వాళ్లకేం తెలవదు. తీరా అప్పుటప్పుడొచ్చి దాంట్లో ఐదెకరాలు నాదని అన్నాడు. ఆడున్నోల్లంతా ఆశ్చర్యంతో నోల్లు తెరిసినారు. తరువాత్తమాయించుకొని “మేము ఎన్నో తరాల్లించి ఈ భూమిలో సరుగు సెట్టేసుకొని, పెంచి అమ్ముకొంటా వున్నాం. ఇన్నేళ్ల నించీ మీ పెద్దోల్లుగానీ నువ్వుగానీ ఎప్పుడూ వొచ్చి ఈ భూమి నాదన్నేదు. ఇప్పుడొచ్చి ఈ సోటు నాదంటున్నావేంది” అని వూరోల్లడిగినారు. “మీరెన్నైనా సెప్పండి ఈ సోటు నాదే... కావాలంటే పట్టా సూసుకోండి ఎవురి పేరు మీదుందో” అన్నాడు వోడు.

ఇదేంది... ఇన్నేల్ల నించీ మన కిందున్న సోటు ఈడిదెట్లెందో వోల్ల కర్దంకాలా.. కొద్దిమంది కుర్రాల్లకి కోపమొచ్చి, వోన్నెట్లు బొయ్యినారు. తటాల్లు ఎవురన్నా కొట్టేస్తే, వోడు పొయ్యి కేసు పెడ్డే బెయిలు కూడా రాకుండా నెలల్తరబడి జైల్లో వుండాల. అందుకని అడున్న పెద్దోల్లు సర్దిసెప్పి పంపించినారు. మరసటి రోజున ఒక పదిమంది ఎమ్మారో ఆఫీసుకి పొయ్యి ఎమ్మారోతోటి ఈ ఇసయాన్ని సెప్పి, మా బూమికెట్లు పోతాడో సెప్పుమన్నారు. ఆ ఎమ్మారో సోడాబుడ్డి కల్లద్దాల నించి ఈల్లని పరీచ్చేగా సూసినాడు. వోల్లంతా సదూలేని సేపలోల్లని కనిపెట్టినాడు. “ఇట్లాంటోల్లు కాబట్టే వోడా పొలాన్ని శానా తెలిగ్గా కొట్టేసినాడు. పైగా ఆ పొలం కొట్టేసినోడు కూడా తన సామాజిక తరగతే! రొండు రోజుల ముందరే తనకాడికొచ్చి ఈ సంగిలి సెప్పి పోయినాడు.” “చూడండి... ఆ భూమెవరికి చెందుతుందో నీకెలా తెలుస్తుంది? గొర్లమెంటు రూల్స్ ప్రకారం రికార్డుల్లో ఎవరి పేరుంటే వాల్లదే ఔతుంది..” అన్నాడు ఎమ్మారో. “అదే సూసి సెప్పండి సారూ..!” అన్నాడు సీను.

“ఈ రోజు కుదరదు. సీనియర్ అసిస్టెంటు సెలవు పెట్టినాడు. సోమవారం రండి!” అన్నాడు ఎమ్మారో... సరేనని బైటికొచ్చినారు సీనోపాటొచ్చినోల్లు. అనుకొన్నట్లు సోమారం పొద్దున పడకొండు గెంటలకి ఎమ్మారో ఆఫీసులో ఆ వూరోల్లా, ఆ సామాజిక తరగతికి సెందిన జిల్లా నాయకులూ, అవుతల బూమిని కాజేసినోడు అందురూ కూసొన్నారు. ఎదురుగ్గా ఎమ్మారో కూసొన్నాడు. “ఆ ఇప్పుడు సెప్పండి!” అంటా వోల్ల వొంక సూసినాడు ఎమ్మారో. వోల్ల తరువున సీనా మాటాడినాడు. మొదుల్తుంచి అన్నీ సెప్పి “ఇన్నేల్ల కాన్నించీ మా పెద్దోల్లా తరవాత మేమూ సేసుకొంటున మా పాతూరు బూమిని అటాత్తుగా ఈనొచ్చి ఆ బూమి నాదంటే ఎట్టా కుదుర్తాది? తమరు ఆఫీసరు కాబట్టి నీకు సేతులేత్తి దన్నం పెడ్తున్నాను. ఇన్నేల్ల నించి మా కిందున్న బూమిని మాకే ఇప్పియ్యాలని కోరుతున్నా!” అంటా కుసొన్నాడు సీను. ఇంకప్పుడు పొలం నాదంటున్న మనిసి పక్క తిరిగి సూసినాడు ఎమ్మారో. వోడప్పుడు పైకిలేసి “సారూ! మీరు రికార్డులు సూసి దాంట్లో ఎవురి పేరుంటే వోల్లకే ఇయ్యండి!” అనేసి కూసొన్నాడు. ఎమ్మారో కుల నాయకుల సాయి సూసినాడు. వోల్లు పెద్ద మనుసులు కదా! అట్టే రికార్డుల్ని సూపీమన్నారు. ఎమ్మారో బేబుల్ మిందున్న బెల్లు కొట్టేరేగి అటెండొచ్చినాడు. సీనియరు అసిస్టెంటుని పలానా

పంచాయితీ టెన్వన్ అడంగలు తీసుకొని రమ్మన్నాడు. పది నిమిసాలైనాక సీనియరు అసిస్టెంటు ఒక పెద్ద రికార్డు పుస్తకాన్ని తీసుకొచ్చినాడు. దాన్ని తెరిసి ఆవలవారిపాలెం కర్రాక్కొడ్డు సరివే నెంబరులో వుండే పదెకరాల్లో వుండే ఐదెకరాలు పలానా మనిసి పేరుమింద రాసుందని సదివి ఇనిపిచ్చి, బేబులు ముందర కూసొన్న కులసంగ నాయకులకి సూపించినాడు. దాన్ని సూసినాక వోల్ల మొకాలు నీరసంగా మారిపోయింది. “ఇంకేం సేస్తాం రికార్డుల్లో వోడి పేరే వుంది. మనోల్లకేం నేయం జెరుగుద్దీ?!” అని బాదపడ్డా వున్నారు వోల్లు.

“చూశారు గదా... ఇది నేను చేసింది కాదు. ఎప్పుడో జరిగింది. టెన్వన్ అడంగల్లో ఎవరి పేరుంటే ఆ భూమి వాల్లదే అన్నది మీక్కూడా తెలుసు కదా..?!” అన్నాడు ఎమ్మారో నాయకుల్లో.

వోల్లేం మాట్లాడలేదు గానీ ఆ వూర్నించివొచ్చిన కుర్రాల్లు మనసు మండుతా వుంది. ఆయేసంతో తలోరకంగా వోన్ని తిడ్డా వున్నారు. గోల పెద్దదయ్యేరేగి ఎమ్మారో కలిపిచ్చుకొన్నాడు.

“ఇది ఆఫీసు.. చేపల మార్కెట్టు కాదు. మాట్లాడకండి. ఏదైనా వుంటే మీ నాయకులు మాట్లాడ్తారు!” అన్నాడు వోల్లతో. దాంతో వోల్లేం మాట్లాడ్డేదుగానీ వోల్ల మనసుల్లో బాద కుతకుతా మండి పోతావుంది.

“వోడు బాగా తెలివైనోడు. లేకపోతే ఐదుమైల్ల దూరం నించొచ్చి మన కల్ల కాడున్న బూమిని కొట్టేసినాడు. మనమాన్నే వుండి ఏంపీకాం?” ఆ వూరోల్ల ఆయేశం కట్టలు తెగిపోతా వుంది. వోల్లేమన్నా నోరెత్తితే మొరటునాయాల్లు సదూల్లేనోల్లంటారు. వోల్ల మనసుల్లో రోసం కట్టలు తెంచుకుంటుంది. ఇంకుండలేక ఒకడు బైటపడినాడు.

“ఇదిగో సామీ... మీరు బాగా సదూకున్నోల్లు. తెలివిగల్గోల్లు. రూల్సూ అయ్యా తెల్సినోల్లు. ఆ కర్రాక్కు నుండే బూమిని మా ముత్తాత కాన్నించీ మేం వాడుకొంటున్నాం. మద్దిలో దూరినాయన పేరు మీ బొక్కుల్లో రాసుందని ఆ బూమి ఆయిందే అనంటున్నారు. అదే నేయంమంటున్నారు. తప్పుసేసినోడి పాపం ఎప్పుడన్నా పండుద్ది. ఇంతకింత అనబగిస్తారు. మా తాతలు సేసుకొని పొయ్యారు. మా నాయిన్ను సేసుకొని పొయ్యారు. ఇప్పుడు మేమొచ్చినాము. ఇప్పుడ్డాకా మాకాల్ల కింద నున్న బూమిని లాగి వోల్లకిస్తున్నారు. మాకు సదూల్లేదనే కదా ఇట్టా మోసం సేస్తున్నారు. మా బిడ్డలు కూడా మాలాగే వుంటారనుకోకండి. గుర్తించుకోండి. మా అనుబవాల్నీ బాదల్నీ మా పిల్లలకి కథలుగా సెప్తాం. ఆ కథలని కన్నీరే కారుస్తారో, కత్తులే దూస్తారో కాలమే నిర్ణయిస్తుంది!” అని సెప్పేసి ఆ ఎమ్మారోనీ, ఆ బూమిని కొట్టేసినోన్నీ ఒకసారి సూసేసి బైటికెల్లి పోయినాడు.

ఆ సూపులో వుండే శానారకాల అర్థాల్ని ఎతుక్కోలేక అంత సదూకున్న ఎమ్మారో అవుమాన బారంతో తలొంచేసినాడు.

ఇంత బూమిని కొట్టేసినోడు అయ్యేమీ పట్టిచ్చుకోకుండా బైటికెల్లి పోయినాడు.. అయ్యేమీ నాక్కాదులే అన్నట్లు.

చిరు

కావాల్సిన పదార్థాలు: జొన్న పిండి - 250 గ్రా, మైదాపిండి - 100 గ్రా, డాల్డా/నెయ్యి- 10 గ్రా, బెల్లం - 300 గ్రా, నూనె - 400 గ్రా, యాలకుల పొడి - 10 గ్రా, నీళ్లు - 175 మి.లీ.

తయారుచేసే విధానం: జొన్నపిండి, మైదాపిండి ఒక బౌల్‌లోకి తీసుకుని, అందులో కరిగించిన వనస్పతి (డాల్డా) వేయాలి. వేడినీళ్లు పోస్తూ పూరి పిండిలా కలుపుకోవాలి. విడిగా బెల్లాన్ని ఉండపాకం రానిచ్చి, అందులో యాలకుల పొడి వేసి పక్కన పెట్టాలి. పాన్‌లో నూనె కాగాక, ఉండలను చేతితో గోరుమిట్ట ఆకారంలో చుట్టి, నూనెలో ఎర్రగా వేయించాలి. తయారుచేసుకున్న పాకంలో వాటిని వేసి, అరగంట ఉంచాలి.

చిరుధాన్యాల చిరుతిళ్లు

సజ్జ పకోడి

కావాల్సిన పదార్థాలు: సజ్జ పిండి - 200 గ్రా, శనగపిండి- కొంచెం, బియ్యపు పిండి - 50 గ్రా, ఉప్పు - రుచికి సరిపడా, తరిగిన పచ్చిమిర్చి - 10 గ్రా, కరివేపాకు - 10 గ్రా, కొత్తిమీర - 10 గ్రా, తరిగిన ఉల్లిపాయలు - 100 గ్రా, నూనె - 400 గ్రా, నీళ్లు - 150 మి.లీ.

తయారుచేసే విధానం : శనగపిండి, సజ్జ పిండి రెండూ జల్లించి కలపాలి. ఉప్పు, ఉల్లిపాయ ముక్కలు, పచ్చిమిర్చి, కరివేపాకు, కొత్తిమీర, తగినంత నీళ్లు పోసి పిండిని కలుపుకోవాలి. పాన్‌లో నూనె పోసి, కాగిన తర్వాత పిండిని చేతితో తీసుకొని పకోడిలా వేసి, ఎర్రగా వేయించి తీసుకోవాలి. ఇవి వేడిగా తింటే బాగుంటాయి.

కావాల్సిన పదార్థాలు: కొర్రలు - 100 గ్రా, బెల్లం - 150 గ్రా, యాలకుల పొడి - పావు టీ స్పూన్, జీడిపప్పు పలుకులు - 6, కిస్మిస్ - తగినన్ని, నెయ్యి - 5 టీ స్పూన్లు, పాలు - 200 మి.లీ, నీరు - 200 మి.లీ.

తయారుచేసే విధానం : పాన్‌లో బేబుల్ స్పూన్ నెయ్యి వేసి జీడిపప్పు, కిస్మిస్ దోరగా వేయించాలి. అదే పాన్‌లో పాలు, నీరు పోయాలి. అందులోనే నానబెట్టి ఉంచిన కొర్రలను కొంచెం నీరు వేసి, ఉడికించాలి. ఉడికిన కొర్ర బియ్యానికి బెల్లం వేసి, తర్వాత వేయించుకొని ఉంచుకున్న జీడిపప్పు, కిస్మిస్ కలుపుకోవాలి. అంతే కొర్ర పాయసం రెడి.

అలరించే 'అరిరో' బొమ్మలు!

బొమ్మలు లేని బాల్యాన్ని ఊహించుకోవడం ఎంతో కష్టం. బొమ్మలే చిన్నారుల మొదటి స్నేహితులని చెప్పడంలో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు. అలాంటి ఆ బొమ్మలన్నీ చెక్కతో చెక్కినవే! ఒకప్పుటి ఈ జ్ఞాపకాలు ఇప్పటికీ దాచుకున్నవారు ఇంకా ఉండే ఉంటారు. అయితే ప్లాస్టిక్ టాయ్స్ రాజ్యమేలడం మొదలైన తర్వాత ఇప్పుడు చెక్క బొమ్మలు దాదాపుగా కనుమరుగైనట్లే కనిపిస్తున్నాయి. కొండపల్లి బొమ్మల్లా కొన్ని లక్క బొమ్మలు అందుబాటులో ఉన్నా అవి ఖరీదైనవిగా మారిపోయాయి. వడ్రంగుల చేతిలో ముద్దుగా తయారయ్యే బొమ్మలు కాస్తా కట్టింగ్ మిషన్ పై సొంపుగా మారి, అంతర్జాతీయ స్థాయి ఆటబొమ్మలుగా రూపుదిద్దుకుంటున్నాయి. ఏదైతేనేమి ఇప్పుడవి చిన్నతరహా పరిశ్రమగా చిన్నారుల మనసుల్నే కాదు, వారి ఆరోగ్యానికి హానినిస్తున్నాయి. ప్లాస్టిక్ కాలుష్యానికి చెక్ పెడుతూ ఈ తమిళ దంపతులు ప్రారంభించిన 'అరిరో' ఆట బొమ్మలు ఆహ్లాదానికి ఆనవాలుగా మారాయి.

చిన్నారి ఆరోగ్యమే ముఖ్యం
నిషా రామస్వామి
చెన్నైలోని మాంటిస్సోరి స్కూల్లో టీచర్ గా పనిచేశారు. తన ఏడాది

కుమార్తెకు అప్పుడప్పుడూ శరీరంపై దద్దుర్లు వస్తుంటే వాటికి కారణమేంటో తెలియక మదనపడుతూ ఉండేవారు. డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్లినప్పుడు అసలు విషయం తెలిసింది. పసిపాపకు అల్లారుముద్దుగా కొనిచ్చిన ప్లాస్టిక్ బొమ్మలే ఆ అలర్జికి కారణం. అయితే ఇకపై ప్లాస్టిక్ బొమ్మలకు బదులుగా ఆరోగ్యానికి హాని చేయని ఆటబొమ్మల గురించి వెదకడం ప్రారంభించారు. మార్కెట్లో అలాంటి బొమ్మలు

రంగులతో, తెలియని ఏవో చెక్కతో తయారుచేసినవని ఆమెకు అర్థమయ్యింది. ఇక పాలపళ్ళకు స్వాగతం పలికే చంటిపిల్లలు నోట్లో పెట్టుకుని, కొరకే బొమ్మల విషయంలో కాస్త ఏమరపాటుగా ఉన్నా ఆరోగ్యానికి చేటుచేసినట్లే.

చాలా తక్కువగా
కనిపించాయి. ఉన్న కొన్ని హాని కలిగించే రసాయన

ఏయే వయసు వారికి ఎలాంటి బొమ్మలు అవసరమో కూడా ఆమెకు స్పష్టత ఉంది. తన భర్త వసంతకుమార్ తమిళనెల్లుతో కలిసి, ఇప్పటికీ రెండేళ్ల క్రితం 'అరిరో'ని స్థాపించారామె. తమిళనాడు, ఆంధ్రప్రదేశ్, కర్ణాటకల్లోని గ్రామీణ వడ్రంగుల

మాంటిస్సోరి టీచర్ గా
నిషాకు పిల్లల మానసిక పెరుగుదల బొమ్మలతో ఎలా ముడిపడి ఉంటుందో స్పష్టంగా తెలుసు. తమ ఉత్పత్తులను విక్రయిస్తోంది. అయితే ఆయా వయసులకు తగిన బొమ్మలు రూపొందించడానికి నిషా దంపతులు ఎంతో కష్టపడ్డారు కూడా. ఫ్రాన్స్, ఇండోనేషియా వంటి దేశాల్లో పర్యటించి, రకరకాల బొమ్మలను పరిశోధించారు. కొన్ని బొమ్మల ఎగ్జిబిషన్లలోనూ పాల్గొని, పిల్లలకు కావాల్సిన విధంగా సరికొత్త ప్రయోగాలను ప్రవేశపెట్టారు. టీచర్స్ నుంచి ఊయల వరకూ,

సహాయంతో 'అరిరో' బొమ్మల రూపకల్పనకు నడుం బిగించారామె. ఇప్పటికే 60 వైరెటీలతో వేలకొలది బొమ్మలను విక్రయించి, రెండు వందలకు పైగా గ్రామీణ వడ్రంగులకు ఉపాధిని కల్పిస్తోన్నారని షా.

వేపచెక్కతో...
లాలి పాటల్లో అలరించే 'అరిరో' అనే శబ్దంతో ప్రారంభించిన ఈ

అలాగే కూరగాయలు, పజిల్స్ వంటి వివిధ రకాల లెర్నింగ్ టాయ్స్ తయారుచేస్తున్నారు. అయితే ఇవన్నీ వేప చెక్కతోనే తయారుచేయడం 'అరిరో' బొమ్మల్లో ప్రత్యేకత. వేపలో ఉండే జైషధగుణాల గురించి ప్రత్యేకంగా చెప్పనవసరం లేదు! అందుకే నిషా దంపతులు పిల్లలు ఆడుకునే బొమ్మలన్నింటినీ వేప చెక్కతోనే రూపొందిస్తున్నారు. ఇక గ్రామీణ ప్రాంతాల్లోని వడ్రంగుల కళాకారుల్ని కలుపుకొని, సహజమైన రంగులను వాటికి అద్దుతున్నారు. సొంత ఆలోచనలతో కొత్తకొత్త రకాల బొమ్మలను తయారుచేయడానికి కొంతమంది యువ బృందానికి ఉపాధిని కల్పించారు. ఇక ప్రతి బొమ్మా చేత్తో తయారుచేసేదే గనుక ఉత్పాదనలో కొంత ఆలస్యం అవుతున్నప్పటికీ, ఆత్మతృప్తిని కలిగిస్తున్న ఈ పని ఎంతో హాయిగా ఉంటుంటున్నారని షా దంపతులు. తమ చిన్నారి ఆరోగ్యం కోసం చేసిన ఆలోచన ఇప్పుడు వారిని వ్యాపారస్తులుగానూ మార్చేసి ఉండొచ్చు. కానీ ఎందరో చిన్నారుల ఆరోగ్యానికి రక్షణ ఇచ్చినట్లే! చిన్న చిన్న ఆలోచనలే గొప్ప అభివృద్ధికి తోడ్పడతాయని 'అరిరో'ని చూస్తే తెలుస్తోంది కదా!

- రాజేష్ యాళ్ల
9700467675

“పూజ్యం పూజ్యం... మాంచి మసాలా కబురు దొరికిందే ఇవాళ!” పులకరింతలు పోతూ చెప్పాడు పుల్లెష్.
“ఏమిటండీ అదీ!” అంటూ ఒక్క జంపులో హాల్లోకొచ్చి పడింది పూజ్యం.
వాళ్లిద్దరిది అన్యాయమైన పుకార్లతో నడిచే అన్యోన్యమైన జంట. వాళ్ల వీధిలో ప్రారంభమైన వాళ్ల పావు(కా)లారిటీ ఇప్పుడిప్పుడే ఊళ్లోకి దావానంలా వ్యాపిస్తోంది.
చిన్న కిరాణాషాపు నడిపే పుల్లెష్ జంట కొట్టుకి వచ్చిన వాళ్లందరినీ తమ పుకార్ల వరదలో కొట్టుకుపోయేలా చేయడం రివాజు. ఇంకా కస్తమర్ల దగ్గర నుండి కూడా వచ్చిన సమాచారానికి మరింత రంగూ హంగూ బొంగూ అద్ది బ్రేకింగ్ న్యూస్ కన్నా కరోనా వ్యాధి నయమన్నంతగా బెంటెలెత్తిపోయేలా చేయటం ఆ జంటకు నల్లర మీద నడక!
“మూడిళ్లవతల ఉండే ముత్యాలరావు వాళ్లబ్బాయికి పాజిటివ్ అంట!”
“పాజిటివ్ అయితే మంచిదని కదా! మనకి నెగిటివ్ న్యూస్ కదా కావాలి?” అయోమయంగా అడిగింది పూజ్యం!
“అబ్బా పూజా నీ బుర్రంతా బూజులు పట్టేస్తోందీ మధ్య పాజిటివ్ అంటే మామూలు పాజిటివ్ కాదే... కరోనా పాజిటివ్! అంటే జబ్బు సోకిందని!”
“ఆహా ఎంత చల్లని కబురు తెచ్చారండీ! ఉండండి మీ నోట్లో చక్కెర పోసి ఇప్పుడే ఈ వార్తను వెనకింటి వెంకటలక్ష్మికి చేరవేసి వస్తాను. అసలే రెండురోజుల నుంచీ నాకేమీ వార్తలు చెప్పటం లేదు. అదేమంటే ఏమీ లేవని చెప్పి మాస్కుతో మూతి కప్పేస్తోంది. ఇదిచ్చొచ్చానంటే నా సామిరంగా... కనీసం ఒక్కవార్తైనా అది కక్కి తీరాల్సిందే!” అని చెంచాడు చక్కెరను పుల్లెష్ నోట్లో పోసి, తనూ ఓ చెంచాడు నోట్లో వేసుకుంది పూజ్యం.
“మంచిది. హేపీగా వెళ్లి హాట్ న్యూస్ తో తిరిగి రా! కొంచెం త్వరగా రా.. నా చెవులనలే అలస్యాన్ని భరించలేవు!” బుంగమూతి పెట్టి చెప్పాడు పుల్లెష్!
“అలాగే బుజ్జీ!” అంటూ పుల్లెష్ బుగ్గ గిల్లి, వెనక్కు పరుగు పెట్టింది పూజ్యం.
లాక్ డౌన్ కొద్దిగా సడలించి ఉండకపోతే షాపు కూడా తెరవలేక, కొత్త వార్తలేవీ తెలియక తనూ పూజ్యం ఎంత ఇబ్బంది పడేవాళ్లమో అనుకుని అంతకుముందు వారమంతా ఆవురావురమంటూ ఎంత బావురుమన్నారో

పుల్లెష్.. పూజ్యం... పుకారు

చిలవలు పలవలు చేసేందుకూ సరుకందించిన ఏకాంబరం జెడార్యానికి మురిసిపోతూ ఫోనందుకుని పూజ్యానికి ఫోన్ చేశాడు పుల్లెష్.
“ఏంటి విశేషం? వెంకటలక్ష్మి ఏమైనా చెప్పిందా?”
“అప్పుడే విశేషం ఏంటండీ? వెంకటలక్ష్మికి పాప పుట్టి ఆరైల్లేగా అయిందీ?!” అమాయకంగా అడిగింది పూజ్యం.
“అబ్బా పూజా విశేషం అంటే వార్తలనే!”
“ఓ అవా?! వచ్చి వివరంగా చెబుతానుండండి!” అని మరో నిమిషంలో అతని ముందు ప్రత్యక్షమైంది పూజ్యం.
పూజ్యం ఏం చెబుతుందా అని ఆనందంగా చెవులు రిక్కించాడు పుల్లెష్.
పూజ్యం కూడా అలాగే చూస్తోంది, పుల్లెష్ ఏం చెబుతాడా అని.
ఇద్దరి మధ్యా ముప్పై క్షణాల పాటు మౌనం రాజ్యం ఏలేసింది.
అది భరించలేక ఇద్దరూ ఒకేసారి అరిచారు... “ఏంటో చెప్పవే?!” అంటూ.
“నువ్వు చెపితే విందామనుకున్నా పూజ్యం. సరే నేనే చెబుతాలే. ఎదురింటి ఏకాంబరానికి టీబీ అంట. ఇందాకే స్వయంగా వచ్చి చెప్పాడు.” పుల్లెష్ మెరుస్తోన్న కళ్లతో చెప్పాడు.
“ఓహో అయితే ఇప్పుడే పక్కింటి ప్రమీలకు చెప్పేసాస్తా!” వెళ్లబోయింది పూజ్యం.
“ఆహా నాకేం చెప్పకుండా పోదామనే!” చెయ్యి పట్టి ఆపాడు పుల్లెష్
“జెను కదూ... వెంకటలక్ష్మి వాళ్లాయనకు ప్రమోషన్ వచ్చిందట...”

అలా అయితే మాకంతకంటే కావల్సిందేముంది? అవిడకు పక్కింటి పంకజం ఎవరైనా ఉన్నారా?!” కళ్లు పెద్దవి చేసుకుని నవ్వుతూ అడిగాడు పుల్లెష్.
“పంకజం కాదు పద్మజ అంట!” పకపకా నవ్వింది పూజ్యం.
“సరే ఇంతకూ ఆ కబురేంటో త్వరగా చెప్పు. లేకపోతే మనసుకు దురదలెక్కువై పోతున్నాయి.” ఆరాటంగా అడిగాడు పుల్లెష్.
“అవతలి వీధి చివరింట్లో ఉండే చిట్టెమ్మగారు పనిమనిషిని మానిపించేసిందట. మనమైతే ఎలాగో ఇంటిపనులకు తంటాలు పడతాం. కానీ అవిడ వయసులో పెద్దావిడ కదా పనులు చేసుకోలేదు. అయినా సరే, ఎందుకు మానిపించేసిందా అని ఇప్పుడందరికీ అనుమానం. పైగా లాక్ డౌన్ కి ముందు హైదరాబాద్ లో ఉంటోన్న కొడుకు దగ్గరికి వెళ్లి వచ్చిందట కూడా అవిడ!” ఉత్సాహంగా చెప్పుకుపోయింది పూజ్యం.
“ఓహో... అయితే అది అదే అయ్యి ఉంటుందేమో కదా!” మరింత ఉత్సాహంగా అడిగాడు పుల్లెష్.
“ఏది ఏదై ఉంటుందీ?” అయోమయం ముఖమేసింది

పూజ్యం.
“పూజ్యం, నీకు బుర్ర నిజంగా పూజ్యం. అదేనే కరోనా సోకిందేమో!”
“అవును సుమండీ! నాకు తట్టలేదు.”
“పోనీలే మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి కాసేపు పడుకున్నాక మళ్లీ రెండో రౌండ్ యి నువ్వు వెనకింటి వెంకటలక్ష్మి దగ్గరకు!” చెప్పాడు పుల్లెష్.
“అలాగే! ఈ లాక్ డౌన్ కాలంలో అదే కదా మనకు కనకంలాంటి కాలక్షేపం!” సంబరంగా నవ్వింది పూజ్యం.
వాళ్లలా ఆనంద సముద్రపుటలలో మునిగి తేలుతుండగా పూజ్యం ఫోన్ మోగటంతో ఎత్తి “హలో” అంది. నిమిషాలలో ఆమె ముఖంలో రంగులు మారిపోయాయి. క్షణాలలో ఫోన్ పెట్టేసింది.
“వెంకటలక్ష్మి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ నానాశాపనార్థాలూ పెడుతోందండీ నన్ను! వాళ్లింటికి పోలీసులొచ్చారట. అంతా నా వల్లేనట!” పుల్లెష్ కి చెప్పింది పూజ్యం.
“అదేంటి నువ్వేం చేశావనీ? ఉండు నేను ఫోన్ చేసి కడిగేస్తాను” అని పుల్లెష్ అంటూండగానే “పుల్లెష్, పూజ్యం మీరేనా?” అంటూ ఎదురుగా పోలీసులు ప్రత్యక్షమయ్యారు.
“అవును సర్. ఏమైంది?” కంగారుగా అడిగాడు పుల్లెష్.
“ఈ వీధిలో ముత్యాలు గారి అబ్బాయికి కరోనా పాజిటివ్ అని పుకారు పుట్టించారట మీరిద్దరూ. ముత్యాలు వాళ్ల అన్నయ్య డిఎన్ టి. మీ వెనకింటి వెంకటలక్ష్మి ముత్యాలు గారి భార్యకి ఫోన్ చేసి, బాధపడడం పరామర్శ చేసేసరికి వాళ్లందరికీ ఒళ్లు మండింది. ఊ... పదండి.. అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.
“ఎ...ఎ... ఎక్కడికి సర్?” భయంగా అడిగాడు పుల్లెష్.
“ఎక్కమంటే ఎక్కడికంటావేంటి? పదండి ఇద్దరూ!” వేగ్గా తోశారు పోలీసులు.
వేగ్గా కూర్చున్నాక అడిగాడు పుల్లెష్... “సర్! మేం చేసిన తప్పుంటే? అయినా నేను విన్న వార్తా కరెక్టే కదా?!” అయోమయంగా అడిగాడు పుల్లెష్.
పూజ్యం ఐతే నోటమాటరాక శిలలా ఉండిపోయింది... గుడ్డనిళ్లు మాత్రం కుక్కుకుంటూ!
“కరోనా వ్యాధి గురించి భయంకరమైన పుకార్లు సృష్టించి ప్రజలను భయపెడుతున్నందుకు మిమ్మల్ని 28 రోజుల పాటు క్వారంటైన్లో ఉంచుతున్నాం. నువ్వు పాజిటివ్ అని ముత్యాలు గారి కొడుకు విషయంలో విన్నది కరోనా పాజిటివ్ కాదబ్బా!”
“మరి?!” పూజ్యం, పుల్లెష్ కోరసేగా అడిగారు.
“పాజిటివ్ హోమియో హాస్పిటల్లో ఆ అబ్బాయికి కర్మాల్లో ఉన్నోగం వచ్చింది... ఈ మధ్య హోమియోకోర్స్ కంప్లీట్ చేశాడట కదా! కర్నూలు పాజిటివ్ హాస్పిటల్ అని ఆయన చెబితే నువ్వేమో కరోనా పాజిటివ్ అని కథలల్లేశావ్!” వివరించాడు ఇన్ స్పెక్టర్.
“ఛీ ఛీ అక్కడికి అంటూనే ఉన్నా! ఏదీ పుల్లుగా వినరు” పుల్లెష్ కి కసిరి ముక్కు చీదింది.
“ముందు మీ మూతులకు మాస్కులు తగిలిస్తారా? నాలుగు తగిలించమంటారా?!” లారీ ఎత్తి గద్దించాడు ఇన్ స్పెక్టర్!

బాలల కథ

వీరయ్యకు నల
భైయేళ్ళు వచ్చాయి. ఆ మాత్రానికే వయస్సు పైబడి పోతోందని బాధపడేవాడు. ఆ బాధతో చెయ్యాల్సిన పనులు సక్రమంగా చేయలేక యజమాని వద్ద తిట్లు తింటుండేవాడు.

“నీవేమీ ముసలివాడివి కాదు. కష్టపడి పనిచేస్తే డబ్బు, పేరు వస్తుంది. నీ మీద నీకు నమ్మకం కలగాలంటే మన ఊరి సత్రంలో ఒకాయన విశ్వాస అద్దాలు అమ్ముతున్నాడు కొనుక్కో” అని తోటి ఉద్యోగి బలరాం చెప్పాడు.

“సరే, నీ మాట మీద నమ్మకం తో అద్దాన్ని కొంటాను” అని సత్రం దగ్గరకు వెళ్లాడు వీరయ్య. అక్కడ గోడకు “మీ విశ్వాసాన్ని, అందాన్ని పెంచే అద్దం కేవలం యాభై రూపాయలే” అని ప్రకటన ఉంది.

ఏమైనా అద్దం కొనాలని అద్దాలమ్మే క్రాంతి దగ్గరకు వెళ్లాడు వీరయ్య. అతనితో వయస్సు పైబడుతున్నందు వల్ల తనలో పెరుగుతున్న బద్ధకం, పనిలో శ్రద్ధ లేకపోవడం గురించి చెప్పి, అద్దం ఇవ్వమని అడిగాడు.

వీరయ్య మాటలను పరిశీలించిన క్రాంతి.. ఇదంతా అతని మానసిక బలహీనతని ఇట్టే కనిపెట్టేశాడు. మారాలనే సంకల్పం అతనిలో గట్టిగా ఉంది కాబట్టి, మార్పు త్వరగా తీసుకురావచ్చని గుర్తించాడు.

తన వద్ద ఉన్న అద్దాలలో నుంచి నగిషీల చెక్కలో బిగించిన గుండ్రటి అద్దం ఇచ్చాడు. కళాత్మకంగా ఉన్న ఆ అద్దాన్ని చూసేసరికి వీరయ్యలో ఒకరకమైన ఆనందం కలిగింది.

చిరుమువ్వలు

“చూడు, వీరయ్యా నీకు ఈ అద్భుత అద్దం ఇస్తున్నాను. దీని వెనుక ఒక మంత్రం రాశాను. పొద్దున్నే స్నానం చేసి, ఆ మంత్రం చదువు. తర్వాత ఐదు నిమిషాలు అద్దంలో చూసుకో.. నేను పని బాగా చేయగలను.. నాలో కొత్త శక్తి వచ్చింది..!” అనుకుని ఆఫీసుకు బయలుదేరు. నీలో వచ్చిన మార్పును నీవే చూస్తావు. నీ యజమాని నిన్ను పొగడకపోతే నన్ను అడుగు” అన్నాడు క్రాంతి.

క్రాంతి చెప్పినట్లే ప్రతిరోజూ వీరయ్య చేసేవాడు. తనలో కొత్త శక్తి వుంజుకున్నట్లు అనుభూతి పొందేవాడు. ఆ నూతనోత్సాహంతో ఆఫీసుకెళ్లిన వీరయ్య శ్రద్ధగా పనిచేసి యజమాని, తోటివారి దగ్గర మంచిపేరు తెచ్చుకున్నాడు.

అసలు విషయం ఏమిటంటే క్రాంతి ఇచ్చిన అద్దంలో ఎటు వంటి మహిమా లేదు! క్రాంతి అద్దాలు అమ్ముకునే వ్యాపారస్తుడు మాత్రమే. అద్దాల అమ్మకం పెంచుకునేందుకు సత్రం ముందు ఆ ప్రకటన పెట్టాడు. అద్దాలు కొన్నవారిలో ఆశావహ దృక్పథం కలిగించడానికి ఒక ఉపాధ్యాయుడి చేత మంచి శ్లోకం రాయించాడు. అదిగాక వీరయ్య మంచి కోరే బలరాం ముందురోజే క్రాంతిని కలిసి వీరయ్య గురించి చెప్పాడు. అదీ అసలు సంగతి!

మనలో మనకే విశ్వాసం కలగాలంటే ఒక్కొక్కసారి ప్రేరణ అవసరం. అప్పుడే మనిషి ముందుకు వెళ్ళగలుగుతాడు.

- కంచనపల్లి వేంకట కృష్ణారావు
9348611445

రంగులువేద్దాం

పక్కనున్న నెమలి బొమ్మకు రంగులు వేయండి

చుక్కలు కలపండి

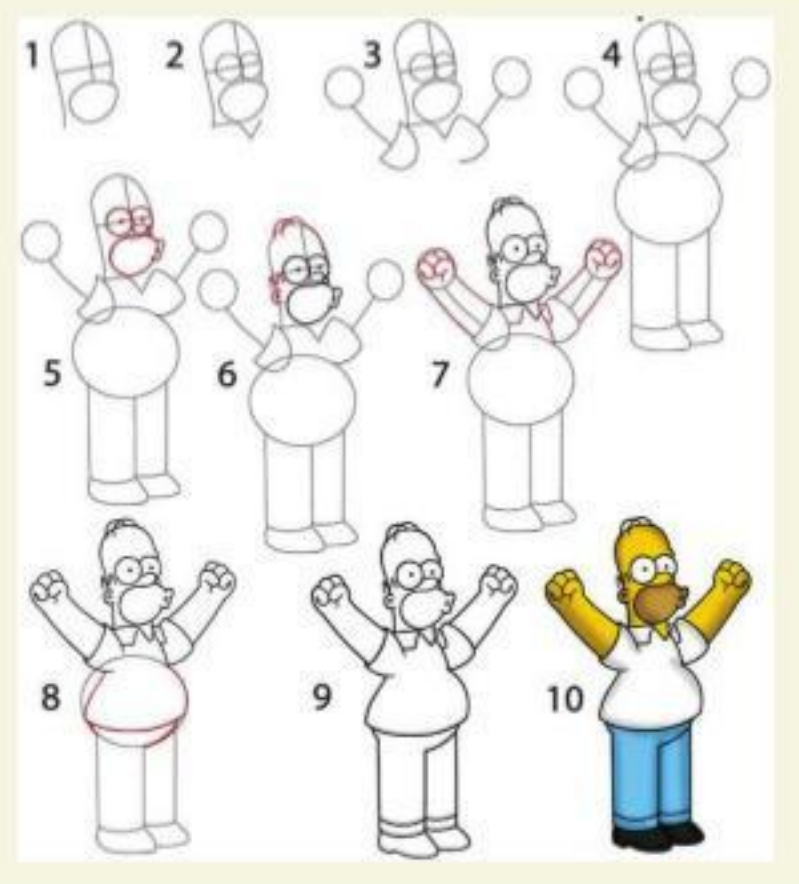

చుక్కలన్నీ కలిపి ఏ బొమ్మ వస్తుందో కనుక్కోండి

సులభంగా బొమ్మ ఎలా గీయాలో నేర్చుకుందాం

బొమ్మగీద్దాం

కవిత్యం

కన్న తల్లిదండ్రులు లేరు
కట్టుకున్న బంధం రాలేదు
పుట్టిన పేగు ముట్టుకోలేదు
తిరిగిన వీధి తెరుచుకోలేదు
పెరిగిన ఊరు తోడు కాలేదు!

ఎందుకో కలిచివేస్తున్న దృశ్యాలు
అనాథ శవాలూగా నడివీధిన
మానవత్వాన్ని కర్మశంకా కప్పివేస్తున్నాయి!

అప్పటివరకున్న ఆప్యాయ పలకరింపులు
విగతమై ఉలిక్కిపడి
అమడదూరాలొత్తున్నాయి!

అనాథ శవంగా సభ్యసమాజం!

జననంలో గమనంలో నిన్ను చూసి
మురిసిన ఊరి సంస్కారం
ఆఖరి చూపుల పాడికి మూసిన
తలుపుల వెలిగా వెకిలియవుతోంది!

చావుపుట్టుకల ఆత్మయాత్రది ఓ ఒంటరి
ప్రహసనమనే నానుడిని సొంతవారి
స్వార్థ భయాన పార్శ్వవదేహం అంటరానిదై
పచ్చిగా నిజం చేస్తోంది!

ఆఖరికి, రక్తమాంసాల బతుకుతీపి
కుత్సితాన్ని చూసి మట్టిలో
కలుపుతున్న ఇనుప వాహనాలు
ముక్కున వేలేసుకుంటున్నాయి!

ముఖస్రావాల జాగురూకతో ఆత్మీయ అంతిమ వీడ్కోలవాల్సిన ఉన్నత చదువుల శాస్త్ర సబ్బు సురగలు ఎన్నున్నా ఒరిగేదేముంది? కనీస ఇంగితజ్ఞాన విలువలకున్న జంకు జిడ్డు వదలనిదే!!

- సిహెచ్. నగేశ్
9880237784

ఆమె ఒక శ్రమస్పక్షం

ఆమె జాబిలిని ముఖానికి అద్దం పెట్టుకుని వెన్నెలవస్త్రాలను అరచేతులకు తొడుక్కుని వేకువరూము నుండి వీధులలో రాలిన నక్షత్రాలను తుడుచుకుపోతూ ఉంటుంది మూతలేసిన ఇనప్పెట్టలాంటి ఇళ్ళను తాళాలు బిగించిన రహదారులను నిర్మానుష్యమైన కూడళ్ళనూ నిశ్శబ్దంగా గమనిస్తూ ఆకాశాన్నంతా ఓపికగానే ఊడ్చి పారేస్తుంది ఉదయాన్నే బయట అడుగు మోపినప్పుడు మొదలైన పనివాళ్ళ ఏడుపురాగం కొనసాగి ఆమె చెవులలో పదే పదే ధృఢవేణువును ఊదుతూ తనువెల్లా కుదిపేస్తుంటుంది తన సున్నీఊహల ఊలుదారాలను ఆమె ఏనాడూ నేయదు ఆమెను ఆ భయంమబ్బూ కమ్ముదు కానీ ఆమె కనురెప్పల కొమ్మలపై చిట్టిపిట్టలు వాలుతూ తలపులను తెలియకుండానే ఇంటి వైపు ముక్కున కరుచుకుని పోతుంటాయి ఈ కరోనాకష్టకాలంలో పొదల చాటు మాటునేసిన పాము ఏదో ఒక మూల నుంచి అదను చూసి ఏమరుపాటుగా ఉన్నప్పుడు కాటేస్తే ఆ విషబీజాన్ని నట్టింట్లోనూ నలుగురిలోనూ పొరపాటున నాటుతానేమో అన్న ఆలోచన

- పద్మావతి రాంభక్త
9966307777

ఆమెలోని తల్లివేరును వేరుపురుగులా తొలిచేస్తూ ఉంటుంది ఇప్పుడు ఆమెకు రోజూ కరిన పరిక్షాసమయాలే గడుస్తున్న గడ్డుదినాలన్నీ బతుకు సంధించే ప్రశ్నలశరాలే తన మురికిచాకిరినో సహనసాహసాలనో గుర్తించి ప్రత్యేక పురస్కారాల దండలో ప్రశంసాపత్రాలో ఆమె ఏనాడూ ఆశించింది లేదు ప్రపంచానికి అమ్మలా ఆమె పగలూ రాత్రి పక్కలను పాడుచేసిన పాపాయిల్లాంటి వీధులను విసుగులేకుండా శుభ్రపరుస్తూనే ఉంటుంది నీటిబిందువుల్లాంటి మనుషులను మోస్తూ ప్రవహించే నదుల్లాంటి నగరాలను నగరాలను ధరించిన దేశాన్నీ పరిశుభ్రతా తీరాలకు చేర్చే పరిశ్రమలో నిత్యం చెమట పువ్వు రాలిపడే ఆమె ఒక అవిశ్రాంత శ్రమస్పక్షం

ధో(నా)నీలు...

తడిసి ముద్దయింది మైదానం మహేంద్రుడి పరుగుల వర్షంతో!

చివరి బంతికి చెమట పట్టింది లక్ష్మ సాధనకై క్రీజులో 'ధో'నీ!

హెలికాప్టర్ పాట్లు బిత్తరపోయాయి మహేంద్రుడి నిష్ప్రమణతో!

హొరెత్తుతోంది క్రీడా మైదానం క్రీజులో అంతా

అతనేప్పుడూ అంతే ఆట ఆఖరి క్షణాన్ని తనవైపు తిప్పుకుంటాడు!

తను ముందుంటే మెరుపులు వెనకుంటే గిరాటులు వికెట్లకూ విస్తయమే!

బౌండరీ లైను తలెత్తి చూస్తోంది పైనంతా 'ధనాధన్' మెరుపులే!

గెలుపు తీపే కాదు ఓటమి చేదూ తాగాడు మహేంద్రుడో గరళకంఠుడు!

వీడ్కోలెంత బాధ అతని చిత్తరువు గదిలోనే కాదు మదిలో కూడా!

కెరీర్ని 'కూల్ కూల్' గా ముగించేశాడు 'మహేంద్రుడు' సార్థక నామధేయుడే!

- వాడపల్లి వెంకటరమణ
81795 78895

కరుణామయులు

కనిపించనిది కంటికి కనిపించినోళ్ల ఊపిర్లు ఊదేస్తోంటే...
శ్వేతసైన్యం మొక్కువోని సంకల్పాన్ని ఆక్సీజెన్ తరంగంలా మల్చి ఆశల్ని చిగురింప చేస్తూ... కరోనా పదఘట్టనల కింద చిద్రమైన దేహాల్ని చిత్రికపట్టి చిరంజీవుల్ని చేస్తున్నారు అటు కరోనా ఇటు వైద్యసౌఖ్యం ప్రజాక్షేత్రంలో బాహాబాహికీ దిగారు...

గెలుపోటములు పక్కనబెడితే తెల్లదున్నుల తెగువముందు నల్ల రాక్షసి నైతికత కోల్పోయింది ఓర్పు సహనం ప్రేమ పట్టుదల... పడునైన ఆయుధాలుగా చేసికొని నర్సు నుంచి డాక్టరు దాకా కదనరంగంలో కార్యోన్ముఖులైతే

- భీమవరపు పురుషోత్తం
9949800253

ఈ కరాళ రక్తసి కాళ్ళు తెగిపడవా ! సూదులు దూదుల్లా మందులు మహిమల్లా మాటలు మంత్రాల్లా... మారణహోమానికి చరమగీతం పాడేస్తూ మనందర్నీ ఒడ్డుకు చేర్చాలని ఒక్కోసారి తామే మునిగిపోతూ... తమమీదే పంచప్రాణాలెట్టుకొన్న తమ ప్రాణబంధాలకు కన్నీటి మూటలు మిగిల్చిపోతున్న కరుణామయులకు కనీస వందనాలు అర్పించవద్దా !?....